

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

ស៊ីមអ្នកបរទេស

ស្តីបង្កើតបរទេស

៣. ស ២៥៥៨

គ. ស ២០១៤

សេចក្តីផ្តើម

គ្រឹះស្ថានបោះពុម្ព និងចែកផ្សាយ បានទទួលការអនុញ្ញាតពីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា អោយបោះពុម្ពសៀវភៅ “ **ស៊ីមអ្នកបរទេស** ” ឡើងវិញ ដើម្បីរក្សាការពារ កេរដំណែលវប្បធម៌ អក្សរសាស្ត្រជាតិ និងបំពេញសេចក្តីត្រូវការរបស់ប្រិយមិត្តអ្នក អាន និងសិស្សានុសិស្ស ។ ក្នុងការបោះពុម្ពផ្សាយឡើងវិញនេះ យើងខ្ញុំបានរក្សាអត្ថន័យ អត្ថរស ខ្លឹមសារ និងឃ្លោងឃ្លា នៅដដែលទាំងស្រុង ។

យើងខ្ញុំរីករាយនឹងរង់ចាំទទួលនូវការរិះគន់កែលំអ ក្នុងន័យស្ថាបនាពីសំណាក់ ប្រិយមិត្តអ្នកអាន និងសិស្សានុសិស្ស ដើម្បីធ្វើអោយការបោះពុម្ពផ្សាយលើកក្រោយៗ កាន់តែសុក្រិតថែមទៀត ។

បោះពុម្ពផ្សាយឡើងវិញតាមច្បាប់ដើម
ដោយគ្រឹះស្ថានបោះពុម្ព និងចែកផ្សាយ
នៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

១- វាលសង់ផ្ទះ

ព្រឹកម៉ោង ៩ នៅលើផ្លូវជាតិលេខមួយ ចំពីមុខផ្សារត្រីក្រុងភ្នំពេញ រទេះឡាន តូច - ធំបើកចុះឡើង ប្រជ្រៀតនឹងស៊ីក្លូ រទេះកង់ រទេះសេះ និងរទេះគោ។ នៅ ក្បែរផ្ទាល់ខាងកើតឆៀងខាងជើងផ្សារ មានទីលានមួយមានបណ្តោយប្រហែល ៧០ម ទទឹង ៣០ម ។ ក្នុងទីវាលនោះអ្នកធ្វើការប្រសស្រីបានប្រញាយកាប់គាស់ដែកសែង ញាប់ដៃញាប់ជើង ។ ខ្លះជីកចង្កូរ ខ្លះបំបែកដុំអីដ្ឋ ដុំបេតុង ខ្លះដងទឹកពីទន្លេសាបយក មកលាងគ្រួសអាចម៍ផ្កាយលាយបាយអ ។ល ។ ហើយបើយើងសង្កេតយូរបន្តិច យើង មុខជានឹងឃើញអ្នកធ្វើការទាំងនោះ មានមុខការខុសគ្នា ធ្វើដោយក្រុមៗ នៅក្រោមមេ តំរួតបួននាក់ ។

ក្នុងក្រុមលាយបេតុង ស្រីប្រុសខ្មែរ វៀតណាមធ្វើការលាយចំរុះគ្នា ។ អ្នកទាំង អស់គ្នាបែកញើសសស្រាក់ខំធ្វើការតែរៀងខ្លួន ខ្លះជញ្ជូនថ្មដាក់ចុងវាល ខ្លះចូកឡាច់ ខ្លះ លាយបេតុង ខ្លះដែកទឹក ខ្លះលីបារស៊ីម៉ង់ ខ្លះទៀតជញ្ជូនបេតុងយកទៅចាក់វិសផ្ទះ ។

ក្នុងក្រុមរៀបជញ្ជាំង ជាងកំបោរខ្មែរ វៀតណាម បានរៀបអីដ្ឋដាក់តជាន់លើ គ្នាផ្សារភ្ជាប់នឹងបាយអ ។ បានមួយជាន់ពីរជាន់អីដ្ឋ គេជ្រៀងតំរង់ខ្សែបន្ទាត់អោយត្រង់ ប្រយ័ត្នកុំអោយរៀច ។ គេខំសំអិតសំអាងណាស់ ។ នៅចំរុះនឹងពួកជាងកំបោរ មាន ជាងឈើយកមេទ្វារ បង្អួចមកលើកតំឡើងវាយចាងណាងខ្វែងចុះឡើង ប្រើកូនតិង ស្ទង់មេបញ្ជូរ ប្រើកែវស្ទង់ មើលមេផ្តេកអោយស្មើ ។

ក្នុងក្រុមជីកបន្លាយរិស គូលីស្រីប្រុសខ្មែរ វៀតណាម ចំរុះគ្នា បានជីកកាប់ដី បំបែកដុំបេតុង គាស់កំរាលអីដ្ឋ ។ ខ្លះទៀត កើបដីជញ្ជូនចាក់ឆ្ងាយពីកន្លែងធ្វើការ ។

ក្រុមគូលីនោះរាប់អានគ្នាណាស់ ។ គេមិនប្រកាន់ថា អ្នកនេះ ជាតិនេះ អ្នក នោះជាតិនោះឡើយ ។ គេនិយាយរកគ្នាដោយស្មោះស្ម័គ្រ គេចំអែចំអន់គ្នាលេង ។

ក្មេងៗ ហៅចាស់ៗ មីង - យាយតា។ ឯចាស់ៗវិញ ហៅក្មេងៗ ក្មួយ ឬ ចៅ ឬ អាមីង តាមការរាប់អានរបស់គេ។ ក្រុមគូលីមានចិត្តស្រដៀងគ្នា គំនិតដូចគ្នា។ ជីវភាពដូចគ្នា។ ការងារដូចគ្នា ចិត្តដូចគ្នា។ សេចក្តីត្អូញត្អែរបស់កម្មករម្នាក់ ក៏ដូចជាសេចក្តីត្អូញត្អែរបស់ក្រុមទាំងមូលដែរ។ បើម្នាក់បានទទួលផលអាក្រក់ណាមួយ អ្នកដទៃទៀត បើមិនយូរ ក៏ឆាប់ត្រូវទទួលផលអាក្រក់នោះមិនខានដែរ។

- ខ្ញុំខានមួយថ្ងៃអាទិត្យនេះ។
- ហេតុអ្វីក៏ដូចនេះ ? (សំលេងមួយសួរឡើង !)
- អ្នកមិនដឹងឬ ? ដើម្បីបានការធ្វើ ខ្ញុំត្រូវបង់ខាតមួយថ្ងៃអោយទៅគេណា នាយម៉េងដែលជាអ្នកចូកឧបាច់ ក្រោយដែលបានយកខ្នងដៃជូតញើសថ្ងាស
- មិនមែនតែមីងឯងទេខាតនោះ ខ្ញុំក៏ត្រូវគេកាត់ប្រាក់ឈ្នួលអស់ពីរថ្ងៃដែរ។ គេចេះប្រកាន់ថា ខ្ញុំដើរឡានធ្វើអោយបែកក្បឿងច្រើន ...
- ប្រាក់ឈ្នួលមួយថ្ងៃ ១៨០០ ហើយកាត់មួយថ្ងៃទៅទៀត បានអ្វីស៊ី (មីងប្រមថ្ងូរ)។ យើងជាពួករងកម្មមែន ...

ពិតមែនហើយ (ម៉េងឆ្លើយ)។ យើងបានជាវិសសង្គមខ្មែរ។ យើងត្រូវទទួលការធ្ងន់ទាំងប៉ុន្មាន មិនខុសពីបេតុងវិសផ្ទះយើងធ្វើនេះទេ ដែលត្រូវទ្រទ័ងផ្ទះសព្វសារពើ ....

កំពុងតែជជែកថ្លែងទុក្ខប្រាប់គ្នាដូចនេះ ស្រាប់តែលឺសំលេងមួយខ្លាំងលាន់ថា

- ខំធ្វើការអោយមែនទែន ខ្ជិលណាស់គិតតែជជែក ... ! ប្រយ័ត្នមិនបើកលុយអោយថ្លៃស៊េរី - អាទិត្យនេះ។

- ចីសែហ្វមកហើយរើយកនយើង ។ ចីនេះជាភ្នែកច្រមុះរបស់ហាង ។ គាត់បានប្រាក់ខែច្រើនណាស់ ហាងអោយឡានគាត់មួយដើរត្រួតការ ។ (នាយម៉េងបានខ្សឹបប្រាប់ក្រុមគាត់) ។

កន្លះម៉ោងក្រោយ ចីសែហ្វបានបើកឡានទៅវិញ ម៉េងបាននិយាយត ៖

- ប្រាំឆ្នាំហើយ ខ្ញុំធ្វើការជាមួយហាងនេះ ។ ខ្ញុំដើរឡានដឹកអង្ករ ក្បឿង ឈើនៅកំពង់ឆ្នាំង កំពង់ចាម តាកែវ ។ ហាងបានចំណេញច្រើនណាស់ ក្នុងប៉ុន្មានឆ្នាំនេះ ពីដើមមានឡានតែមួយទេ ឥឡូវមានប្រាំបី ។ ថៅកែពីដើមជិះតែស៊ីក្លូ ឥឡូវមានឡានតូចល្អណាស់ ឯចំណែកគូលីវិញ ដូចខ្ញុំជាដើមនៅតែខ្វះច្រករាល់ពេល ។ ក្នុងពពួកជើងឈ្នួលហាងមានតែចីសែហ្វទេដែលបានគ្រាន់បើ មានផ្ទះនៅ មានកូនឡានជិះ ។ ហាងនេះទទួលម៉ៅការសង់ផ្ទះសង់បន្ទាយច្រើនក្នុងប៉ុន្មានឆ្នាំនេះ ។

២- សំរាកថ្ងៃ

ព្រះអាទិត្យពេលជិតត្រង់ចោលចំហាយក្តៅដូចគេដុត អ្នកធ្វើការគ្រប់គ្នាអស់កំលាំងធ្វើការរើយដែររើយជើង សួររតាំងលាន់លីម៉ឺងៗ ។ ពេលសំរាកថ្ងៃត្រង់ បានពង្រីកមុខអ្នកធ្វើការ ។ ក្រុមគូលីសើចដាក់គ្នា យកប្រដាប់ប្រដាររបស់ខ្លួន មានបង្គី ចបកាប់ ប៉ែល ធុងទឹក ។ ល ។ ទៅប្រគល់អោយអ្នកយាមឃ្លាំង រួចក៏បបោសដីពីខ្លួនយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ដើរសំដៅទៅទឹកន្លែងរៀងខ្លួន ។

គូលីនៅផ្ទះជិត ជាងណាមានកង់ជិះបានត្រឡប់ទៅសំរាកថ្ងៃត្រង់នៅផ្ទះអាត្មាជួបជុំកូនប្រពន្ធ ។ ឯចំណែកអ្នកគ្មានផ្ទះ ឬ មានផ្ទះនៅឆ្ងាយមិនបានត្រឡប់ទៅទីលំនៅក្នុងពេលសំរាកនេះទេ ។ ពួកចីកាប៉ូរាល់បានវិលត្រឡប់ទៅផ្ទះតែសព្វៗខ្លួន ។

ក្នុងពពួកតូលីជាប់ ១០០ នាក់ គេឃើញតូលីម្ភៃនាក់បាននៅសំរាកក្នុងវាលធ្វើ
ការហើយមានខ្លះពិតមែនតែមិនបានត្រឡប់ទៅផ្ទះ បានថយទៅសំរាកនៅសំយាបផ្ទះ
ឬ ក្រោមរូបឈើលើចិញ្ចើមថ្នល់ក្រៅរបងធ្វើការទៅវិញ ។

តូលីដែលបានសំរាកក្នុងរបងធ្វើការបានចែកគ្នាជាក្រុម ។ អ្នកស្ថិតស្ថាល ឬ
សាច់ញាតិគ្នាបានរួមបាយជាមួយគ្នា ។ មីងប្រេមបានចូលរង់ជាមួយម៉េង នាងប្រុញក្អួយ
ស្រីគាត់ និងតូលីម្នាក់ទៀត ។ គេចូលម្ហូបគ្នា ។ ម្នាក់ៗសុទ្ធតែមានកញ្ចប់បាយ ។ ម្ហូប
ក្រៀមក្រោះ មានកូនត្រីប្រលាក់ ក្តាមប្រៃ ខ្ទឹមប្រៃ ប្រហុកអំបិល ។ គេស៊ីត្បិតត្បៀត
ណាស់ ។ គេស៊ីម្ហូបតិច គេស៊ីបាយច្រើន ។ គេស៊ីអោយតែឆ្ងល់ពោះ ព្រោះម្ហូបគេមិន
មែនបានផ្តល់អោយគេមានសុខភាពអាយុវែងទេ ។ គេស៊ីអោយតែរស់សំរាប់កាប់គាស់
ថ្ងៃរសៀល ... ថ្ងៃស្អែកទៀត ... ។ ស៊ីរលីបរលាបរហេមរហាមនេះបានធ្វើអោយគេ
អស់កំលាំងឆាប់ ព្រមនឹងបណ្តុះស្មារតីអោយគេត្រិះរិះដោះទុក្ខវេទនារបស់គេ ។
លក្ខណៈសម្បត្តិនៃការរស់នៅជាមេកំណត់ស្មារតីរបស់មនុស្ស ។ ម្ល៉ោះហើយតូលីទាំង
នោះទាំងត្រូវទាំងខុសចេះតែបបួលគ្នាជជែករកមធ្យោបាយ ប្រែការរស់នៅរបស់ខ្លួន
អោយបានស្រួលអោយបានឆ្អែត ។

គេបាយបណ្តើរ គេជជែកគ្នាបណ្តើរ ។ មីងប្រេមបែបគិតជាងគេ ។ គាត់រំពៃ
មើលទៅកូនប្រុសតូចគាត់ដែលមានអាយុ ៥ឆ្នាំ ហើយដែលគាត់ដាក់អោយវាដេកនៅ
បៀតនោះ ។ គាត់យកក្រមាមកដេញរុយអោយវាម្តងៗ ។ បន្ទាប់មកគាត់បានផ្អើម
និយាយ ៖

ធ្វើការពិបាកហត់ណាស់ ញើសជាទឹក បានស៊ីមិនឆ្អែត បានព្រឹកខ្វះល្ងាច លិទ្ធ
អំបិលប្រហុករាល់តែថ្ងៃ មានកំលាំងឯណាធ្វើការ ។

- ប្រាកដហើយ ... ! (ម៉េងបានបន្ថែម ...) ។

ស្រុកយើងឯករាជ្យ សន្តិភាពហើយ គួរតែយើងបានរស់ស្រួល គួរតែយើងស៊ី
ឆ្អែត គួរតែយើងបានធូរ ។ (ម្នាក់បានបន្ត ...) ។

- គ្មាននរណាស្គាល់ទុក្ខយើងជាងយើងទេ មានតែក្រុមយើងដែលអាចដោះទុក្ខយើង ។ ខ្លួនទីពឹងខ្លួន ។ យើងជាគូលីមិនខុសពីសត្វគោទេ ។ គេចិញ្ចឹមយើងអោយគ្រាន់តែរស់ ដើម្បីគេប្រើថ្ងៃស្អែកទៀត ... ។ (ម៉េងបាននិយាយ) ។
- ចុះអ្នកហ៊ឹងឯងបានធ្វើគូលីប៉ុន្មានឆ្នាំហើយ? មានសល់កាក់ខ្លះទេ ? (មីងប្រែមបានសួរទៅគូលីម្នាក់ទៀតដែលបាយជាមួយហើយដែលមានមាឌមាំសក់រួញអង្កាសដី) ។

ខ្ញុំធ្វើគូលីជាងមួយឆ្នាំហើយ ។ ប៉ុន្មានខែមុននេះ ខ្ញុំបានចូលធ្វើគូលីនៅបៀតវត្តភ្នំធ្វើផ្ទះបុណ្យពិពណ៌ ។

- ធ្វើស្រួល ឬទេនៅទីនោះ ?
  - ស្រួលមិនកើតទេ ! ស៊ីមិនគ្រាន់ដូចតែគ្នាអីចឹង !
- ចុះហេតុអ្វីបានជាឈប់ពីទីនោះ ?

ខ្ញុំទៅសួរកូនខ្ញុំឈឺនៅបាត់ដឹង ហើយត្រលប់មកវិញ គេឈប់យកគូលីទៀត ។ ខ្ញុំតែលគោលអស់ ៤-៥ថ្ងៃ ទើបនឹងសូមធ្វើការបាននៅហាងនេះ ... ។ **នាងប្រុញក្នុងស្រីមីងប្រែមបានផ្ទៀងស្តាប់ ហើយក៏សួរដោយឆ្ងល់ថា**

- នៅគ្រប់កន្លែងធ្វើការ គូលីស៊ីដូចគ្នាឬ ? រស់នៅដូចគ្នាឬ ?
- មិនដូចគ្នាទេ ។ (នាយម៉េងឆ្លើយ) ។ គូលីត្រារ៉ូស៊ីបានមួយថ្ងៃ ១២១០០ នៅខេត្តក្រចេះ ។ នៅទីក្រុងស៊ី ១៥១០០ឬ១៨១០០តាមភេទប្រុសស្រី តាមចាស់ក្មេង ។ គូលីហាងក៏ស៊ីមិនដូចគ្នាដែរ ។ ដូចពួកយើងនេះមានស៊ីតាំងពី ១៤១០០ទៅ ២២១០០តាមអាយុក្មេងចាស់ និងតាមធ្វើការយូរឆាប់ ។ នៅកន្លែងបូមដី គូលីមានស៊ីដល់ទៅ ៣០១០០មួយថ្ងៃ ។
- ចុះនៅប្រទេសដទៃ គូលីដូចយើងរស់នៅដូចម្តេចទៅ ? ហ៊ីបានសួរ ។
- ឈប់ប៉ុណ្ណឹងហើយ ល្មុះសំរាកយកកំលាំង ។ សំលេងមួយបានបង្ហាប ។

- ថ្ងៃក្រោយចំណីយាយតទៀត នាយម៉េងបានសំរួល ។ ចាំខ្ញុំនាំទៅជួយសួរគេ... សួរស៊ីមពួកម៉ាកខ្ញុំ ... ។ គាត់មើលកាសែតសៀវភៅច្រើនណាស់ ... ។

៣ - ថ្ងៃបើកលុយ

... រាល់ថ្ងៃកន្លងទៅ ពួកគូលីបានដាំលើទីវាលនូវគេហស្ថានផ្សេងៗ ។ ផ្ទះតូចមួយខ្នងនៅកៀនជញ្ជាំងរបងខាងត្បូងបានក្រោកឈរឡើងត្រជឹម ។ នៅចំកណ្តាលទីវាល ជញ្ជាំងអិដ្ឋ បានខំរារាំងបោសសមសររហូត ដែលបានលូនសំដៅត្រង់ទៅលើ ។ នៅកៀនរបងខាងជើង សសរផ្ទះពីរជាន់លូនលេចឡើងមើលឆ្វេងស្តាំមុខក្រោយបែបនឹកក្នុងចិត្តថា មានតែខ្លួនទេដែលល្អ ដែលខ្ពស់ធំជាងគេនៅតំបន់ផ្សារត្រីតូចនោះ ។

ផ្ទះចេះតែប្រែរូបរាងធ្វើខ្លួនរាល់ថ្ងៃ លំអខ្លួនរាល់តែម៉ោង ពួកគូលីនៅតែនឿយនៅតែហត់ នៅតែយ៉ាប់ដដែល រាល់ថ្ងៃសៅរ៍ មេហាងម៉ៅការបានមកត្រួតពិនិត្យ ។ គាត់ញញឹមជាប់នឹងស្មាដៃពួកគូលីទាំងនោះ ។ គាត់ដើរពីជើងទៅត្បូង ឈ្លាក់មើលត្រង់នេះចង្អុលត្រង់នោះ កិនក្រុមនេះ សរសើរក្រុមនោះ ថិសែហ្វបានដើរអែបចៅកែមុខរីកទាំងពីរនាក់ ។ **ចៅកែបាននិយាយ ៖**

ខំធ្វើការអោយឆាប់ឡើងទៅទៀត ។ បើយើងហើយមុនពេលកំណត់ យើងរឹតតែចំណេញច្រើន ។ តាមខ្ញុំគិតឃើញមួយលើកនេះ យើងចំណេញជិតមួយលាន ... ។ ផាត់ស៊ីបុក ស្គាល់លោកនេះលោកនោះទៅ យើងប្រហែលសល់ប្រាំសែនដែរ ... ។

- ធ្វើការឥតល្មមិនពិបាករកគូលីទេ ។ មនុស្សគ្មានការធ្វើច្រើនណាស់ រាល់ថ្ងៃមានមនុស្សមកសុំធ្វើគូលីគ្មានដាច់ ... ។
- បើដូចនេះត្រូវបង្ខំគូលីអោយធ្វើការលើសនេះទៅទៀត ។ ត្រូវបង្ខំកាប៉ូវាលអោយចេះប្រើគូលីមែនទែន កុំអោយមាននៅទំនេរ ... ។ ថិស្គាល់ទេរបៀប

ចាត់ការតាមវិស្វករអាមេរិចឈ្មោះតែលីវ ។ គេលែងដូចម្តេចកុំអោយគូលី កុំ
អោយជាងនៅទីនេះ... ។

- កាប៉ូរ៉ាលយើងសុទ្ធតែអ្នកថ្កិតការទាំងអស់ ពូកែលោមប្រើមនុស្សណាស់
- យើងទៅមើលកន្លែងពោធិបិទត្រង់ទៀត ...
- បាទ ! អញ្ជើញ ...

មុននឹងចេញទៅ ចីសែហ្វបានងាកមកបង្គាប់កាប៉ូរ៉ាលអោយខំប្រើគូលីមែនទែន
ហើយបើមាននរណាខ្ចិលដេញចេញ ដល់បើកប្រាក់ល្ងាចថ្ងៃសៅរ៍ អាទិត្យនេះ ។

នៅរាល់ល្ងាចថ្ងៃសៅរ៍ ប្រហែលម៉ោងជាងបួន អ្នកស្រីប្រពន្ធថៅកែ និងចីសែហ្វ
បានយកប្រាក់ទៅបើកអោយគូលី ពួកជាងពួកគូលីខ្លះឈរខ្លះអង្គុយផ្អែក ក្បាលមីរនៅ
ចម្រុះមន្ទីរធ្វើការ នៅក្នុងមុខរបងខាងត្បូងជាប់ថ្នល់ ។ ម្នាក់ៗបានដើរទៅយកលុយ
ហើយបានថយមកក្រោយវិញ ។ ខ្លះបើកបាន ៩០៖០០ ខ្លះបើកបាន ១២០៖០០ តាម
ឋានៈតាមភេទ តាមអាយុរៀងខ្លួន ។ ក្នុងពេលនេះ គូលីបានរឹកមុខខុសធម្មតា តែ
សេចក្តីសប្បាយនិងបើកប្រាក់អត់ឃ្លាននេះមិនបានហួសកន្លះម៉ោងទេ ។ នៅទ្វារមាត់
របងចិតលក់កាវ៉េម បានឈរចាំ ។ គាត់បានស្រែកពពាយនាយលក់កាវ៉េម ហើយបាន
ទាលុយពីអ្នកស៊ីកាវ៉េមគាត់ជឿ ។ គេលឺសំលេងគាត់បែបៗថា អាតូច ឯងជឿអញ
៥០០ ... មីងឯង ៤០០ ... សងអញមក ។

នៅជិតគាត់ មីងពតអ្នកលក់នំបញ្ចុក បានស្រែកហៅគូលី បើកលុយមកភ្ជក់
នំបញ្ចុកគាត់ដែរ ។ ដូចចិតកាវ៉េម មីងពតបានលក់នំបញ្ចុកជឿអោយក្រុមគូលីសងផ្ទះ ។
រាល់ល្ងាចថ្ងៃសៅរ៍ ប្តីគាត់បានមកជាមួយផងដែរ ។ ប្តីគាត់បានកាន់កូនសៀវភៅតូចមួយ
ហើយហៅឈ្មោះអ្នកស៊ីជឿអោយសងលុយគាត់ ។

គូលីស្ទើរគ្រប់រូប បានស៊ីកាវ៉េម និងនំបញ្ចុកជឿ ។ ម៉្លោះហើយក្រោយពីបើក
“ប្រាក់ឈ្នួលដាច់ពោះ”នេះ គូលីតែងតែត្អូញប្រាប់គ្នា ។ មីងប្រេមបានថ្ងូរប្រាប់ម៉េង
និងហ៊ី ៖

- ខ្ញុំអាទិត្យនេះជំពាក់នំបញ្ចុក ២០ រ០០ ចិកកាវើម ៥ រ០០ ។ ខ្ញុំអត់សំចៃ
ណាស់តែអស់កំលាំងពេក ធ្វើការអស់កំលាំងពេកទ្រាំស៊ីផងមិនបាន ... ។

ហ៊ីបានបន្ថែម ៖

- មិនមែនតែមីងម្នាក់ឯងទេជំពាក់នោះធ្វើការថ្ងៃៗ ញើសជាទឹក យើងគ្រប់គ្នា
រល់តែអោយទៅចិកកាវើម មីងលក់នំបញ្ចុក ។

មិនស្របយោបល់នេះ ម៉េងបានបំភ្លឺ ៖

- នឿយជិតស្លាប់មិនស៊ីខ្លះបានកំលាំងឯណាធ្វើការ ... ចិក និងមីងនំបញ្ចុកនោះ
ក៏មិនឃើញចំណេញឯណាច្រើនដែរ ឃើញតែរស់នៅត្រដាបត្រដួសដូច
យើងឯចឹងហើយ ខំភ្ញាក់ក្រោកស្លតាំងពីមាន់រងាវ ដងវែកកប់ស្មាវែកយកមក
អោយយើងបន្តកម្លាំង ... ។ យើងខ្វះមុខខ្វះក្រោយស៊ីមិនឆ្អែតគឺមកពីយើង
បានប្រាក់ឈ្នួលថ្លៃតិច ពេក... ។ ហាងបានតែយកចំណេញពីយើងជាងពាក់
កណ្តាល ។ ដឹងទេហាងទិញពីយើង ១០ រ០០ យកទៅលក់អោយរាជការជាង
ម្ភៃ ។ រឿងជីកដីរិសជ្ជះនេះជាក់ស្តែងណាស់ហាងម៉ៅអោយយើង១ ម៉ែត្រគីប
តែ ១០ រ០០ ហើយយកទៅលក់អោយរាជការ ២២ រ០០ ។ ឃើញទេយើង
ធ្វើការ ៨ ម៉ោងមួយថ្ងៃ គេអោយយើងតែថ្លៃឈ្នួលបួនម៉ោងទេ ... ។

ហ៊ីបានស្តាប់ឈប់ប្រកែក ។ គាត់បែររំលឹកម៉េងថា

- ថ្ងៃមុនបងម៉េងឯង បានប្រាប់យើងថា ទៅលេងស៊ីមត្តកនបងឯង សួរពីការ
រស់នៅស្រុកនានាថ្ងៃណាយើងទៅបាន ... ?
- បើមីង បើបងហ៊ីឯងទំនេរ យើងទៅយប់នេះ ... ។

៤- ព្រឹត្តិថ្ងៃសៅរ៍

យប់ខែជាចុងដិតចាក់ភ្នែកមិនឆ្កួននៅខាងក្រៅ ។ ក្នុងផ្ទះតៀមមួយដែលមានទំហំ ៥ម បណ្តាយ ៣ម ១ទីង ចង្កៀងប្រេងកាតតូចមួយបានបង្កើតមិនសូវច្បាស់មនុស្សបួន នាក់អង្គុយជុំកង់លើគ្រែឫស្សី ។ មនុស្សនោះគឺមីងប្រេម ម៉េង ហ៊ី និងស៊ឹម ។ ស៊ឹមជា ម្ចាស់ផ្ទះ កាត់ជាអ្នកបរឡាន ។ ស៊ឹមបានស្គាល់ម៉េងកាលនៅបើកឡានអោយហាង ហើយកាលនោះម៉េងធ្វើតួលីតាមឡាន ។ ពិតមែនតែស៊ឹមចេញមកបរឡានរាជការ អ្នក ទាំងពីរនៅតែទៅមករកគ្នា រាប់អានគ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ។

ផ្ទះស៊ឹមគ្មាន តុ ទូ កៅអីអ្វីទេ ក្រៅពីគ្រែឫស្សីដែលអ្នកទាំងបួនបានអង្គុយជុំកង់ លើ និងគ្រែដេកមួយទៀត ។ នៅលើធ្នើរជញ្ជាំងមុខ គេឃើញមានសៀវភៅអធិប្បាយ រដ្ឋធម្មនុញ្ញ ទំនៀមទម្លាប់ និងច្បាប់ខ្មែរ ប្រវត្តិអាចារ្យហែមចៀវ កាសែតសាមគ្គី ប្រជាជន ប្រជាជាតិ ខ្មែរថ្មីទៅមុខ ចងជាបាច់រៀបមានសណ្តាប់យ៉ាងល្អ ។ ស៊ឹមជា អ្នកចង់ចេះដឹងមើលច្រើន ។

យប់នេះគេប្រជុំគ្នាជិតតែ ។ អ្នកទាំងបួនបានជជែកគ្នាសួរពីនេះពីនោះសុខទុក្ខ ។
យូរបន្តិចមកម៉េងបានផ្ដើមថា :

- ធ្វើការស្រួលទេ ស៊ឹម ?
- មិនសូវជាពិបាកទេ តែតឹងទ្រូងណាស់ ... ។
- ឯងបានប្រាក់ខែច្រើន ... ។

ច្រើនមិនកើត ។ ខ្វះរាល់ខែ ។ ប្រពន្ធខ្ញុំទៅស្រែជួញអង្ករបាត់ហើយ ដើម្បីយក មកជួយទប់ ។ បើកឡានត្រូវចេញមុនគេ ត្រលប់មកក្រោយគេ ។ ខ្ញុំខ្ចាញ់ធុញនឹងជួត ដានជើងស្រីៗ ។

- ចៅហ្វាយស៊ឹមឯងស្រីឬ ?

- នៅតែឆ្ងល់ទៀតម៉េងឯង ។ ចៅហ្វាយខ្ញុំគាត់ដើរលេងយប់ បឹងស្នោបារកំប៉ាញ ហើយព្រលឹមឡើងខ្ញុំត្រូវជួតដានជើងអស់នោះ ។
- ស្គាល់ហើយបឹងស្នោនោះ តែអាបារកំប៉ាញវាស្អីដែរ ? អាហ្នឹងក៏ដូចជាបឹងស្នៅដែរនៅបៀតកន្លែងចាក់សំរាមដេរប៉ូ ។ អាស្នោ និងអាបារកំប៉ាញនោះវាមានក្លិនដូចតែអាសំរាមដេរប៉ូចឹង ។ តែនឹកឃើញរឿងអស់នេះចង់តែឈប់ធ្វើការ ខ្ញុំឮឮទ្រាន់ណាស់នឹងជួតដានជើងអស់នោះ ។

ហ៊ី និងមីងប្រេមបានស្តាប់មើលមុខស៊ីមមិនដាក់ភ្នែក ។ ម៉េងឃើញស៊ីមតូចចិត្តខ្លាញ់ដូចនេះបានប្រែរឿង ៖

ឈប់និយាយពីរាត្រីថ្ងៃសៅរ៍ បឹងស្នោ ឬ បារកំប៉ាញទៅ យើងមកយប់ថ្ងៃសៅរ៍នេះ មានបំណងធំចង់អោយស៊ីមឯងដែលជាអ្នកមើលសៀវភៅកាសែតច្រើន ពន្យល់យើងអំពីការរស់នៅគូលីនៅប្រទេសឆាតាគ្នុងលោក ។ តើកម្មករនៅស្រុកគេវេទនាដូចយើងដែរឬ ? តើគេទិញមនុស្សប្រើខ្លួនដូចយើងដែរឬ ?

- ខ្ញុំមិនសូវដឹងជ្រៅជ្រះទេរឿងប្រទេសគេ ។ តែខ្ញុំបានសួរគេឯងមើលកាសែតបានដឹងខ្លះ ។ ខ្ញុំនិយាយកាត់ៗបានខ្លះ តែបើបងប្អូនបានលឺដំណឹងប្លែកជួយកែតម្រូវផង ។

ដល់ត្រង់នេះ ស៊ីមបានឈប់ក្រេបតែលាងបំពង់ក្បួចគាត់ចាប់និយាយត ៖

សកលលោកសព្វថ្ងៃចែកជាពីរផ្នែក ៖ ផ្នែកសង្គមនិយម និងចក្រពត្តិនិយម ។

នៅផ្នែកសង្គមនិយម បើយើងជឿសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់អ្នកនយោបាយចំណាត់ៗនៅទីបំផុត យើងមុខជាប្រាប់បានថា នៅប្រទេសនោះការកសាងសេដ្ឋកិច្ចបានចំរើនរហ័ស ។ កម្មករគូលីបានធ្វើជាម្ចាស់នៃការងាររបស់ខ្លួន មានសមាគម មានសហជីព ជួយដឹកនាំពួកកម្មករគូលីអោយចេះតស៊ូទល់នឹងធម្មជាតិ បង្កើនផលដើម្បីកែប្រែ និងលើកកម្ពស់ការរស់នៅអោយបានខ្ពស់សុចរិតយុត្តិធម៌ ។

នៅផ្នែកចក្រពត្តិវិញ ការរស់នៅប្រជាជនមានច្រើនជាន់ខុសគ្នាណាស់ ។ អ្នកណាមានស្បៀងមិនអស់វិចិត្រមានឡើង ហើយអ្នករហេមរហាមវិចិត្ររហេមរហាមទៅ ។ នៅប្រទេសអាមេរិក សព្វថ្ងៃប្រជាជនជាង៤លាននាក់ គ្មានការធ្វើហើយរស់នៅយ៉ាងវេទនា ។ តែដោយការទាមទារដ៏អង់អាចរបស់កម្មករ នៅប្រទេសចក្រពត្តិធំៗ បារាំង អង់គ្លេស អាមេរិក កម្មករមានសិទ្ធិផ្ដាំគ្នាជាសមាគមជាសហជីព រើសតំណាងអោយទៅតវ៉ាទាមទារប្រាក់ឈ្នួលអោយបានស៊ីគ្រប់គ្រាន់ និងមានកំរិតម៉ោងធ្វើការកុំអោយហួសពី ៤៨ម៉ោងមួយអាទិត្យ ។ ដូចនេះ បានជាយើងបានដំណឹងរាល់ខែរាល់អាទិត្យថា នៅប្រទេសចក្រពត្តិធំៗទាំងនោះ កម្មករមានអ្នកបើកឡាន ជាងតំបាញ់ទាំងពាន់ ទាំងម៉ឺន ទាំងសែននាក់ បានធ្វើកូដកម្ម បាត់កម្មទាមទារប្រាក់ឈ្នួលអោយបានស៊ីគ្រប់គ្រាន់ ។

មីងប្រេមបានសួរកាត់ ៖

- ស្រុកយើងពួកគូលីពួកជាង ធ្វើសមាគមបានទេ ? មនុស្សសល់ច្រើនណាស់សព្វថ្ងៃ ។
- ស្រុកយើងឯករាជ្យ ប្រជាធិបតេយ្យត្រូវតែមានអំណាចផ្ដាំគ្នាធ្វើសមាគមបាន ។ តែយើងនៅបែកខ្ញែកគ្នាណាស់ ។ បើចង់កែប្រែការរស់នៅធ្វើជាម្ចាស់ការងាររបស់យើង ទាល់តែយើងបង្កើតសមាគមវិជ្ជាជីវៈ ។
- បើដូចនេះត្រូវធ្វើដូចម្តេច ? មីងប្រេមសួរ ។
- រួបរួមសាមគ្គីរវាងគ្នាយើងយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ដើម្បីរៀនសូត្រ ដើម្បីប្រមូលផ្ដុំគ្នាជាសហជីពជាសមាគម ... ។
- រៀនម្តេចបាន បើធ្វើការអស់កំលាំងជិតងាប់ម្ល៉េះ ហើយអាយុជាង ៤០ហើយ មីងប្រេមបានប្រកែក ។
- មិនជាអ្វីទេ ប្រពន្ធខ្ញុំទើបតែចាប់រៀន ក ខ ដែរ ។ ត្រូវឆ្លៀតរៀនពេលសំរាកថ្ងៃ សំរាកយប់អក្សរមួយក្ដីរក្សា ។ សួរម៉េងសួរបងហ៊ី ។ បើយើងព្យាយាមមិនហួសពី ៦ ខែទេ យើងមើលកាសែតបាន ។

ម៉េងបានសង្កត់ពាក្យស៊ីម ៖

- ស្រុកយើងឡើង ទាល់តែពួកយើងឡើង ទាល់តែពួកយើងប្រឹងប្រែងការរស់នៅខ្លួនយើង ។ យើងត្រូវខំរៀន ។

និយាយដល់ត្រង់នេះ នាឡិកាជួនថ្មធំមុខបានទូង ១១ម៉ឺន ហ៊ីកេះម៉េងប្រាប់ថា ល្មមហើយ ។

ម៉េងក៏បាននិយាយត ៖

- យប់ជ្រៅហើយ យើងល្មមលាស៊ីមចាំថ្ងៃណាទំនេរមកទៀត ។ ហ៊ីត្រូវការខ្ចីសៀវភៅស៊ីមខ្លះទេ ?
- ខ្ញុំចង់មើលប្រវត្តិអាចារ្យហែមចៀវ ។
- យកចុះ តែកុំអោយបាត់ព្រោះក្រណាស់ ។ សូមអញ្ជើញមកជជែកគ្នាលេងទៀត ។ ថ្ងៃក្រោយប្រពន្ធខ្ញុំមុខជាត្រលប់មកពីស្រែវិញ ។

៥- ចាំលោក

- ស៊ីមឥលូវមិនសូវនឿយទេ ។ ម៉ោងជិត៨បានមកដល់ ។ ពូសនបាននិយាយទៅកាន់ស៊ីម ក្រោយដែលស៊ីមបានចតរទេះឡាននៅបៀតឡានគាត់ ហើយដើរមកអង្គុយជាមួយគាត់ ។
- ចាំមិនយ៉ាប់ចុះ ស៊ីមឆ្លើយ រាល់ថ្ងៃចេញពីផ្ទះម៉ោង ៦ ទៅដល់ផ្ទះលោក ម៉ោង ៦ កន្លះ ជួនកូនលោកទៅរៀនរួចបានត្រលប់ជួនលោកមកធ្វើការ ។
- កូនលោកទៅរៀនសាលាណា ?
- រៀនសាលាបារាំងបៀតវត្តភ្នំ ។

- ខ្ញុំមានកូនមួយដែរ វាប្រលងជាប់សញ្ញាប័ត្រតែប្រលងចូលវិទ្យាល័យធ្លាក់ ។
ឥលូវមិនដឹងអោយទៅរៀនឯណាទេ ។ ប្រាក់ខែមិនគ្រប់គ្រាន់សោះ ។ មីង
ឯងចង់ការលុយគេចាយរាល់តែខែ ពិបាកណាស់ ... ។
- ខ្ញុំក៏អីចឹងដែរ ។ ខ្វះព្រឹកខ្វះល្ងាច ។ អោយប្រពន្ធទៅស្រែលក់អង្ករគ្រាន់នឹង
ទប់ ។
- ពូសង្ឃឹមលើឆ្នោតណាស់សព្វថ្ងៃ ។ រាល់ថ្ងៃអាទិត្យពូទិញឆ្នោត៣សន្លឹកតែវា
មិនដល់ម្តងសោះ ។ អោយតែត្រូវចំហុកសិបម៉ឺន ពូមុខជាសង់ផ្ទះ ហើយ
អោយកូនទៅរៀនសាលាល្អល្អទៀត ... ។
- ខ្ញុំឈប់ចាប់ឆ្នោតផ្សេងសំណាងជាងមួយឆ្នាំហើយ ។ អស់ជាងពីរឆ្នាំ ខ្ញុំបាន
ប្រព្រឹត្តលេងឆ្នោតរាល់អាទិត្យ តែវាមិនដែលបៀតមួយលេខសោះ ។ មួយ
ខែៗខ្ញុំចាយទៅឆ្នោតជិត ១០០៖០០ ។ ជញ្ជាំងខ្ទមខ្ញុំពេញទៅដោយសន្លឹក
ឆ្នោតជាតិ ... ។
- ចំណែកពូមិនដែលត្រូវសោះមែន តែមីងឯងដូចជាហេងជាងពូគេត្រូវបានពីរ
លើកមួយពាន់ៗរៀល ។ ហេតុនេះហើយបានជាពូមិនទាន់អស់សង្ឃឹមពូ
ល្បងលេងទៀត ... ។
- ខ្ញុំស្បថឈប់លេងហើយ ។ ខ្ញុំសន្សំលុយនោះយកទៅប្រើការផ្សេងវិញ ។
មួយខែជិត ១០០៖០០... ។
- យើងមិនចូលឆ្នងគ្នាទេ ។ ពូនៅតែលេងឆ្នោតជាតិថ្ម ។ មើលតើឯងសន្សំទុក
ដូចម្តេចកើត បើខ្វះច្រករាល់ខែដូចនេះ ។
- ខ្ញុំចាយលុយនោះទិញសៀវភៅណាមួយកមករៀន ខ្ញុំជាវកាសែតមើល.. ។
- រៀនខ្មោចអីចំណាស់ស៊ីមឯងហើយ ។ វាអស់បានធ្វើលោកអ្នកនឹងគេហើយ
ធុនយើងនេះ ។

- ខ្ញុំគ្មានចង់ធ្វើលោក - អ្នកទេ ។ ខ្ញុំចង់តែចេះ ដើម្បីឆ្ពោះទៅរកផ្លូវយុត្តិធម៌តែប៉ុណ្ណោះ ។ ខ្ញុំចង់ចេះ ដើម្បីការពារសេរីភាពសិទ្ធិខ្ញុំកុំអោយគេបំពាន ។ ខ្ញុំចង់ចេះ ដើម្បីជួយពង្រឹង និងពង្រីកអព្យាក្រឹតភាព ឯករាជ្យ ប្រជាធិបតេយ្យ ប្រទេសយើង ... ។

ទាវាមិនដែលឡើងរានទេស៊ឹមអើយ ជឿពូច្នេះ ។ ពូបើកឡានតាំងពីជំនាន់បារាំង មកមិនដែលឃើញអ្នកបើកឡានណាឆ្គួតដូចស៊ឹមឯង គិតមើលកាសែតគិតរៀននោះទេ ... ។ ឯងកុំចង់ចេះពេក ព្រោះអ្នកចេះមិនស្រួលទេ ។

- ហេតុអ្វីក៏ដូចនោះ ?
- តែចេះវារបេះក្បាច់ ។ អាចារ្យហែម ចៀវ វណ្ណកដោយសារចំណេះទេតើ ។ ឯងមិនចាំទេ បារាំងនិរទេសទៅកោះត្រឡាចចោលឆ្អឹងនៅកោះកណ្តាល សមុទ្រ ... ។
- នោះជាន់ដើម យើងចំណុះបារាំង ... ។
- ចុះឥលូវគ្មានគុកឬ ? ចាងហ្វាងកាសែតច្រើននាក់សុទ្ធតែចេះអធិប្បាយ ក្បោះក្បាយដែរ... ។ អ្វី ! ពូមិនចាំបាច់និយាយវែងទេ ឯងដឹងស្រាប់ហើយ ។
- ពូថាអោយអស់ទៅមើល
- តើនៅគុកប៉ុន្មានខែម្នាក់ៗ ? ឯងចាំទេ ?

បើដូចនេះចង់អោយកូនពូឯងរៀនចេះធ្វើអ្វី ? ចាំបាច់គិតព្រួយពីគ្មានសាលាអោយវារៀនធ្វើអ្វី ?

ត្រង់ពាក្យសួរនេះ ពូសនបែបទាល់ហើយក៏បែរមើលមុខស៊ឹមសួរតបមកវិញ ៖

- មើលឯងបានរៀនអ្វីខ្លះ ? ឯងមើលកាសែតអ្វីខ្លះ ?
- ខ្ញុំពីដើមជាវកាសែតសាមគ្គី ប្រជាជន ខ្មែរថ្មី ទៅមុខ ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំជាវកាសែតប្រជាជាតិ ប្រជាធិបតេយ្យ ។ លោកខ្ញុំអោយកាសែតសង្គមរាស្ត្រនិយមខ្ញុំមើល ។ ឥលូវខ្ញុំមើល “វត្តភ្នំ” ។

- ស៊ីមង់ហ៊ានមើលកាសែតប្រជាជាតិ ប្រជាធិបតេយ្យ ប្រជាជនផង នៅស្រុកស្រែចំការលីគេថា គេហាមមិនអោយមើលកាសែតអស់នោះទេ ។ គេដៅសំគាល់អ្នកមើល ស៊ីមង់ប្រយ័ត្ន ... ។
- ខ្ញុំគ្រាន់តែលឺ តែខ្ញុំមិនទាន់ឃើញនរណាហាមម្តងសោះ ក្រៅពីពួងបំភ័យខ្ញុំនេះ ។ ក្នុងការធ្វើអ្វីក៏ដោយ យើងត្រូវពិនិត្យហ្មត់ចត់ មិនត្រូវភ័យជ្រួលគ្មានចុងដើមទេ ។ យើងត្រូវសួរជាមុន តើកាសែតទាំងនោះនរណាអោយច្បាប់ចេញ ក្រែងរាជការឬ? បើដូចនេះអ្នកដើរបំភ័យមិនអោយមើល មានពូសនជាដើម គឺសុទ្ធជាអ្នកបំផ្លាញច្បាប់សេរីភាពសិទ្ធិប្រជាជនខ្មែរពេញទី ?
- កុំចេះពេក ។ ពូដាសំរំលឹកទៅបែរជាចោទថាពូរំលោភសេរីភាពសិទ្ធិទៅវិញ ។ ស៊ីមង់ប្រយ័ត្ន កុំក្អេងក្អាងពេក ... ។
- ពូសនៗ ។ បើកឡានមក ។ សំលេងមួយបានចេញពីមន្ទីរធ្វើការ ។
ពូសនរត់ចូលទៅក្នុងឡានបញ្ឆេះម៉ាស៊ីនបើកឡានគាត់ទៅអែបជើងជណ្តើរបន្ទាប់មកឡានម៉ាកអាមេរិចវែងបានលូនចេញទៅក្រៅ ... ។

៦- ព្រឹកថ្ងៃអាទិត្យ

ម៉ោងប៉ុន្មានហើយ ? មកចាំខ្ញុំយូរហើយឬ ? ម៉េងបានសួរទៅស៊ីមដែលកំពុងតែឈរមើលម៉ាស៊ីនបូមដីនៅត្រង់ផ្លូវបែលស៊ីក និងផ្លូវឡើងស៊ីសុវត្ថិ ។

- មកមួយស្របក់ហើយ ។ ម៉ោង ៨ ជាងកន្លះហើយ ។ ព្រឹកនេះមេឃស្រទំជាប់
- ខ្ញុំមិនយឺតទេបើដូចនោះ គស់យើងទៅផ្ទះមីងប្រេម ។
ផ្ទះគាត់នៅឆ្ងាយពីទីនេះឬ ?

- នៅឆ្ងាយដែរ ។ នៅកន្លែងគាត់ធ្វើការឯណោះ ។ អាទិត្យមុនគាត់នៅខាងលិច ម៉ាស៊ីននេះចំងាយប្រហែលពីររយម៉ែត្រជាមួយនឹងគូលីវទេះភ្លើងចាក់ដី ។ ក្រុងយើងត្រូវតុបតែងកាយទទួលជនបរទេសមកមើលបុណ្យ ម៉្លោះហើយ មីងប្រេម និងក្រុមគាត់ក៏ត្រូវបែកគ្នាចេញពីទីនេះ... ។ ឈ្លើយកុំមើលម៉ាស៊ីន យូរពេក យើងត្រូវឆាប់ទៅកុំអោយមីងប្រេមទន្ទឹងមើលផ្លូវ... ។

ថាហើយ ម៉េង និងស៊ឹមបានឡើងកងមួយម្នាក់ជិះតាមផ្លូវបែលស៊ីកទៅឯជើង ។

ម៉ែនាទីក្រោយគាត់បានចូលទៅក្នុងភូមិមួយមានផ្ទះពីរខ្នងធំៗ សង់មិនទាន់ហើយ ។

ម៉េងបាននាំស៊ឹមដើរសំដៅទៅពពួកខ្ទមគូលីហើយចង្អុលប្រាប់ស៊ឹមថា

- ស៊ឹមនេះផ្ទះមីងប្រេម ។ ឃើញគាត់ទេកំពុងតែរៀន ... ។

ម៉េង និងស៊ឹម បានទៅដល់ផ្ទះមីងប្រេម ។ គេបានសួរសុខទុក្ខគ្នាចហើយមីងប្រេមអញ្ជើញភ្ញៀវអោយចូលទៅក្នុងខ្ទមគាត់ដែលចុះតែកូនត្រៃតូចមួយ ។ ត្រៃនេះជាកន្លែងដេករបស់មីងប្រេម នាងប្រុញ និងអាប្រាជ្ញកូនតូចគាត់ ។ ត្រៃនេះជាកន្លែងទទួលភ្ញៀវ ហើយនៅពេលភ្ញៀវចេញ ត្រៃនេះក្លាយទៅជាកន្លែងបាយទៀត ។ នៅក្រោមត្រៃមានឆ្នាំងដី ពាងក្រឡលាយចំរុះនិងបានដិតគ្រើមបីបួន ។ មីងប្រេមបានហៅនាងប្រុញអោយយកអាប្រាជ្ញមកអោយគាត់ ហើយបង្គាប់អោយរកថ្នាំដាក់ជួនម៉េង និងស៊ឹម ។ បន្ទាប់មកគាត់និយាយ :

- ស្មានតែមិនអញ្ជើញមក ខ្ញុំចាំមើលផ្លូវតាំងពីព្រឹក ... ។
- មិនមកឯណាបាន ខ្ញុំនឹកមីងណាស់ ។ ស៊ឹមបានតប ។ មីងរៀនចេះច្រើន ហើយមើលទៅបែបឧស្សាហ៍ ... ។
- មិនទាន់ចេះទេ ទើបតែរៀនដល់បំបែក ។ តាំងពីខ្ញុំស្តាប់អ្នកនិយាយយប់ថ្ងៃ សៅរ៍ មកខ្ញុំបានឆ្លៀតរៀនជាប់ ។ នាងប្រុញក្មួយខ្ញុំមើលសៀវភៅដាច់ខ្លះ វាបានរៀនដល់ថ្នាក់លេខ៣ នៅស្រុកខ្ញុំ ។ រាល់យប់វាបានដាក់ច្បាប់អោយខ្ញុំ... ។

ខ្ញុំរៀនទៅទៀត ។ យើងដើរផ្លូវត្រូវហើយ ម៉េងបានបន្ថែម ។

- វិញ្ញាណខ្ញុំវាមិនមូលក្នុងការរៀនសូត្រសោះ ។ វាប្រេះបែកខ្វែកមួយរយ
ជំពូក ។

មីងប្រមូលបានថ្លែងទុក្ខ ។ ខ្ញុំពិបាកជាប់ ព្រួយជាប់ ពិបាកកាយ ដោយខ្ញុំមិនសូវជា
ពិបាកចិត្តដោយមិនដឹងជាទៅនៅឯណាប្រាកដ ដល់អស់ការធ្វើនៅទីនេះ ។

- មីងគ្មានបងប្អូនទេឬ នៅភ្នំពេញ ? ស៊ីមបានសួរ ... ។

- មានដែរ តែឯងក្រមិនហ៊ានទៅបៀតគេឡើយ ។ អាប្រាជ្ញកើតមកបានជិតមួយ
ខួប ប្តីខ្ញុំត្រូវគ្រាប់ស្លាប់នៅឱកាសដែលបារាំងទៅព័ទ្ធកូមីដុតផ្ទះអស់ពីរខ្នង ។
អាកូនបងខ្ញុំបាន ១៨ឆ្នាំ ពេលនោះភ័យពេករត់បាត់ទៅ មិនដឹងជាស្លាប់ឬរស់
ទេ ។ ខ្ញុំចេញពីភូមិកំណើតជិតបួនឆ្នាំហើយ.. ពិបាកណាស់នៅស្រែនោះ... ។

- មកភ្នំពេញមីងនៅឯណាដំបូង ?

- ខ្ញុំនៅស៊ីឈ្នួលគេក្នុងក្រសារ ។ ខ្ញុំបំរើគេយកតែបាយចិញ្ចឹមអាប្រាជ្ញខ្ញុំកាល
នោះវាមានអាយុជាងមួយខួប ។

- មីងចេញមកធ្វើតួលីហាងយូរហើយ ?

- ចាំ៖ ជាង ៦ខែហើយ ។ តាំងពីមីក្លយខ្ញុំនេះវាមកនៅជាមួយ ។ មីនេះម៉ែឪវា
ស្លាប់ចោលអស់ទៅ រកអ្វីរៀនគ្មានបានជាវាមកនៅជាមួយខ្ញុំ ។ វាទើបតែ
បានអាយុ១៣ឆ្នាំ ... ។ ពិបាកណាស់ឯងក្រនោះ ។ គ្មាននរណាមើលឃើញ
ឡើយ ។ ឥឡូវខ្ញុំនៅតែសំបកខ្លួនប៉ុណ្ណឹងទេ ។ ថ្ងៃណាឈឺធ្វើការមិនកើត មុខ
ជាដាច់ពោះហើយ ។ មិនដឹងជារកស៊ីអ្វីអោយបានសល់ទុកដាក់នឹងគេឡើយ
ធ្វើការញើសជាទឹក នៅតែខ្វះជានិច្ច ។ មួយរៀលជ្រៀកជាមួយរយចំរៀក
នៅតែខ្វះទៀត ។ ប្រាក់បើកថ្លៃសៅរ៍មិនដែលសល់ដល់អង្ការទេ ។ ទំនិញ
សព្វគ្រប់ឡើងថ្លៃ ... ។ បើចេះតែយ៉ាប់ទៅៗដូចនេះ តើយ៉ាងណាទៅ ។
ណាអាណិតមីប្រញូមិនទាន់ដល់អាយុផង ក៏ខំមកកាប់ជញ្ជូនដឹងតែ

- មានតែយើងទេ ដែលចេះស្គាល់ទុក្ខវេទនាក្រុមយើង ។ ស៊ឹមបានកាត់ ។
- មានអ្នកចេះ អ្នកធំ អ្នកមានខ្លះដែរកាន់ជើងយើង ម៉េងបានបន្ថែម ។
- មានអ្នកចេះ អ្នកធំ អ្នកមានខ្លះដែរ តែចំនួនតិចណាស់ ។ ស៊ឹមបានប្រកែក ។
សំខាន់គឺយើងត្រូវពឹងលើកំលាំងយើង ដូចជានៅក្នុងកន្លែងធ្វើការនេះដែល
មានតួលីជាប់ ១០០ នាក់ យើងត្រូវចាត់តាំងបង្កាត់បង្រៀនគ្នាអោយចេះ
រៀនសូត្រ អោយចេះមើលកាសែត ។ នៅស្រុកប្រជាធិបតេយ្យពិតប្រាកដ
ក្នុងហាងដូចជាយើងនេះ សុទ្ធតែមានសមាគម ឬ សហជីពការពារក្រុមអ្នក
ធ្វើការ ហើយដឹកនាំអ្នកធ្វើការអោយចេះការពារកំលាំងរបស់ខ្លួន ... ។ រាល់
ជាងរាល់តួលីសុទ្ធតែបានមើលកាសែតចេះដឹងរឿងនយោបាយក្នុងស្រុក និង
ក្រៅស្រុក ... ។
- ក្រដាសដាច់ ហាត់ជិតស្លាប់ មានលុយមានពេលឯណាទិញកាសែតមើល ។ ម៉ឺង
ប្រេមបានប្រកែក ។

បើម្នាក់ៗ ស្ម័គ្រចិត្តសន្សំប្រាក់កាក់មួយអាទិត្យចូលទិញកាសែតក្នុងកន្លែងយើង
នេះ យើងអាចទិញកាសែតមួយថ្ងៃៗបានពីរសន្លឹក ហើយនៅសល់ទិញសៀវភៅចែក
គ្នាមើលឬជួយអ្នកឈឺថ្កាត់ខ្លះទៀតផង ... ។

- យើងកំពុងតែគិតដែររឿងនេះ ។ ម៉េងបានតប ។ ឥលូវជាង និងតួលីចូលចិត្ត
និយាយពីការរស់នៅពីសមាគមណាស់ ... ។ បើស៊ឹមឯងចង់ស្គាល់ពួកយើង
ប្រែខុសពីដើមយ៉ាងណា សូមមកលេង ថ្ងៃធ្វើការពេលនេះកាន់តែថ្ងៃហើយ
យើងល្មមលាម៉ឺងប្រេម ។

ស៊ឹមបានចោលភ្នែកមើលនាឡិកាដៃគាត់លោជាភ្ញាក់លាន់មាត់ថា “យីម៉ោងជិត
១១ហើយ ថ្ងៃហើយ តស់យើងទៅម៉េង ! ថ្ងៃក្រោយសឹមជួបទៀត តែសូមមិនបន្តការ
រៀនសូត្រទៅទៀត ។ ស្រុកយើងចំរើនទាល់តែម៉ឺង ទាល់តែយើងទាំងអស់គ្នា មានផ្ទះ
មានសំលៀកបំពាក់គ្រប់គ្រាន់ឡើង” ។

៧- ចាំលោក

“រត់ស្រួលទេឡានពូ” ស៊ឹមបានសួរពូសន ក្រោយដែលពូសនចុះពីឡានមក អង្គុយបៀត ។

- អេមលែងនិយាយ ។
- ខ្ញុំនៅតែអាស៊ីបកញ្ចាស់ដដែល ។ ដុសជួតៗរាល់ពេលនៅតែលីម៉ាស៊ីនទៀត បែបឡោកហើយមើលទៅ ។
- ឈប់និយាយពីឡានទៅ ។ ថ្ងៃមុនស៊ឹមឯង បាននិយាយប្រាប់ខ្ញុំពីការរៀនសូត្រ តែលោកត្រូវចេញទៅក្រៅ យើងក៏បានបែកគ្នាទៅ ។ មើលមានដំណឹងអ្វី ប្លែកប្រាប់ពូផង ។ ពូលែងត្រូវឆ្កោតសោះតែម្តង ។
- មានដំណឹងល្អជាទីសង្ឃឹមណាស់ថ្មីៗនេះ ។

សព្វថ្ងៃនេះ សកលលោកយើងមានពីរផ្នែកធំៗ ផ្នែកកុំមុយនិសបានសុខចិត្ត គោរពបញ្ជាសីលាដែលមានគោលសំខាន់ដូចតទៅនេះ

១. គោរពអធិបតេយ្យភាព និងទឹកដីទៅវិញទៅមក ។
២. មិនរុករានគ្នាទៅវិញទៅមក ។
៣. មិនជ្រៀតជ្រែកចូលក្នុងកិច្ចការខាងក្នុងប្រទេសណាមួយ ។
៤. ពង្រីកការទាក់ទងនឹងស្រុកនានា តាមគោលការណ៍ស្មើមុខគ្នា ហើយដោយ បានអនុលោមទៅតាមផលប្រយោជន៍រឿងៗខ្លួន ។
៥. រស់នៅជិតខាងគ្នាតាមសន្តិវិធី ។

ឯផ្នែកចក្រពត្តិអាមេរិចកាំងជាមេ មិនព្រមគោរពសីលប្រាំនេះទេ ។ នៅចន្លោះ ផ្នែកពីរនេះមានប្រទេសអព្យាក្រឹត ៧០០ ភូមា... សុខចិត្តគោរពសីលប្រាំនេះ... ។

- ម៉េចក៏ស៊ីមងងនិយាយដូចនេះ ? ខ្ញុំលឺយូរហើយថា អាមេរិចកមកជួយខ្មែរ ។
មើលស៊ីមងងដឹងអ្វីប្លែកខុសពីពូជីង ... ។
- ពូតិតតែជួបសំណាងចង់ត្រូវឆ្នោតបានតែអីចឹង មិនព្រមតាមស្ថានការណ៍
ស្រុកសោះ ។

កុំនិយាយពីឆ្នោតទៀត ។ ពូញៀនលេងឆ្នោតដូចលេងបៀចឹងមើលស៊ីមងងប្រាប់
ពូអោយដឹងច្បាស់ ពិនយោបាយខ្មែរយើងសព្វថ្ងៃ ។

- ប្រជាជនខ្មែរប្តេជ្ញាដើរតាមមាគ៌ានយោបាយអព្យាក្រឹត ។ តែពួកចក្រពត្តិគេ
មិនទុកអោយយើងដើរស្រួលនៅសុខទេ ។ ពូមិនបានលឺទេឬ ? ថ្មីៗនេះ
ប្រទេសភីលីពីនដែលជាសមាជិករង់ សេ អា តូ បានអូសទាញខ្មែរយើង
អោយចូលដៃជាមួយគេ ។
- ស្ដីទៅ សេ អា តូ នោះ ? ។ ពូមិនសូវដឹង ប្រាប់ពូអោយអស់សង្ស័យមើល ។
- សេ អា តូ ជាអង្គការ ការពារអាស៊ីប៉ែកអាគ្នេយ៍ ដែលពួកអាមេរិក បារាំង
អង់គ្លេស បង្កបង្កើតឡើង ។ គេបានក្តាប់ដៃ ភីលីពីននៅស្បែកយើងនេះ ។
ចំពោះ សេ អា តូនេះ អ្នកនយោបាយអព្យាក្រឹតចំណាស់ៗបានប្រឆាំងពេញ
ទី ហើយបានចោទសេ អា តូ ជាអង្គការសង្គ្រាមបំផ្លាញកិច្ចព្រមព្រៀង
ហ្សឺណែវ ដែលបាននាំសន្តិភាពមកអោយប្រទេសឥណ្ឌូចិន ។ ថ្មីៗនេះទៀត
ពួករង់សេ អា តូ បានបញ្ចេញចង្កូមធ្វើសមយុទ្ធនៅប្រទេសថៃ បាងកក
ដើម្បីគំរាមប្រទេសអព្យាក្រឹត ។
- ពូមិនដឹងអីចឹងសោះ ពូស្មានតែគេជួយយើងដោយស្មោះត្រង់ ។
- ជំនួយអាមេរិច ជួយតែអ្នកមានអ្នកធំទេ ។ ពូមិនដឹងឬ ? ហើយឥលូវស្ទើរ
គ្រប់កាសែតបានដាក់ឈ្មោះវាថា “អាតាំង” “អាតាំង” “អាវិច”
- អាតាំងខូចណាស់តើ ពូសនលាន់មាត់ ។ បើដូចនេះ យើងត្រូវធ្វើដូចម្តេច ?

- យើងត្រូវប្តេជ្ញាសាមគ្គីគ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយរដ្ឋាភិបាល ជាមួយរដ្ឋសភា ការពារអធិបតេយ្យភាពយើងអោយហ្មត់ចត់ ។ មានតែធម៌សាមគ្គីរវាងប្រជាជនយើងគ្រប់ជាន់ថ្នាក់ទេ ដែលអាចអោយយើងនៅជាអព្យាក្រឹតបាន ។
- ពូសនៗ! សំលេងមួយបានហៅ ។
- ពូសនស្ទុះរត់ ហើយងាកមកនិយាយកាន់ស៊ីមថា “លោកចេញទៅក្រៅ ថ្ងៃក្រោយនិយាយទៀត” ។

៨- ដើរលេង

ស៊ីមបើកឡានផុតពីរបងមន្ទីរធ្វើការក៏សួរទៅលោកគាត់ថា

“តេជគុណអញ្ជើញទៅផ្ទះឬទៅខាងណា ? ”

- មេឃស្រឡះល្អល្ងាចនេះ យើងដើរមើលភ្នំពេញម្តង ។ បត់ទៅគីឡូម៉ែត្រលេខ៦ ស៊ីម ។
- ស៊ីមបើកឡានកាត់មុខប៉ុស្តិ៍ខ្សែល្អសទៅតាមផ្លូវមាត់ទន្លេ ដល់គីឡូលេខ៦ ជិតហាងបិទស្រាបានបត់មកវិញ ។ មកដល់ផ្លូវប៉ាណាបារាំង ស៊ីមបត់មកខាងលិចបរកុងព័ទ្ធចេតិយរូបពីរ រួចក៏បើកតាមផ្លូវក្រោយពេទ្យធំសំដៅមកក្នុងចូលទៅក្នុងកន្លែងពិពណ៌នាអន្តរជាតិ ។ ដល់កន្លែងរោងសត្វវត្តភ្នំ ស៊ីមបើកតិចៗ ហើយសួរទៅលោក ៖
- អញ្ជើញទៅខាងណាទៀតទាន ?
- បើកលេងតិចៗ បត់ចុះឡើងក្នុងទីនេះសិន ។ ខ្ញុំចាំជួបគេ ។ ស៊ីមបើកមកដល់ខាងលិចវត្តភ្នំបត់ទៅលិច

- គេជំនុំណាម្នាក់ឃើញអ្វីប្លែកទេ កាលបុណ្យពិព័រណ៍អន្តរជាតិ ?
- គ្មានឃើញអ្វីជាចំណែកក្រៅពីការប្រលងរើសរូបស្រីៗទេ ?
- គេជំនុំណាម្នាក់ឃើញដូចម្តេច អំពីរឿងរើសរូបនេះ ?
- ចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំគ្រាន់តែសប្បាយភ្នែកដោយបានឃើញរូបស្រីមកប្រលង ។ ស៊ីម
- ឯងមានបានមកមើលទេ ។ គេស្លៀកខោងូតទឹកបញ្ចេញគល់ភ្លៅខ្លី ។

ខ្ញុំបាទគ្មានលុយមើលទេ ។ ខ្ញុំបាទប្រថុយចាយប្រាំរៀលទិញរូបថតយកទៅអោយប្រពន្ធខ្ញុំបាទមើល ។ ប្រពន្ធខ្ញុំបាទវាថាគោតតែគេហ៊ានទៅប្រលងដែរ វាមិនចូលចិត្តទេរបៀបនេះ ។ វាមិនចង់ទាំងហ៊ានមើលរូបថតផង ។ ខ្ញុំបាទពន្យល់វាថា ស្រុកគេស៊ីរីល័យត្រូវពាក់អាវនីឡុងបញ្ចេញសាច់ ត្រូវតុបតែងប្រលងតាមសៀមអាមេរិក ។ វាថាវាដើរតាមគេមិនទាន់ទេ ។

- ចំណែកអ្នកផ្ទះខ្ញុំ ដូចជាផ្ទុយពីប្រពន្ធស៊ីមឯង ។ គេចូលចិត្តប្រជុំគ្នានិយាយពីការប្រលងណាស់ ។ គេថាឆាងនេះសមត្រង់នេះ គេថាឆាងនោះទាស់ត្រង់នោះ ។ គេថាឆាងនេះខ្ពង់កំពិស គេថាឆាងនោះបញ្ចេញភ្លៅហ្មួសហេតុ ។ ហើយបន្តិចគេថាអីចេះបន្តិចគេថាអីចុះ ។
- កាសែត “មាតុភូមិ” ក៏បានចុះសំបុត្រជាច្រើនពីរឿងប្រលងរូបនេះដែរ ។ យោបល់ខ្លះធ្វើនេះត្រូវ យោបល់ខ្លះទៀតថាមិនត្រូវទេ នាំអោយខូចប្រពៃណីបូរាណអស់ហើយ ។
- ខ្ញុំមិនបានមើលកាសែតខ្មែរទេ ពាក្យខ្មែរថ្មីៗពិបាកណាស់ ។ ខ្ញុំជាវកាសែតបារាំងមើលវាជួយពិរោះជាង ។
- ចំពោះការប្រលងរូបនេះ ខ្ញុំបាទបានសួរមីងម្នាក់ ។ គាត់ឈ្មោះប្រេម ។ គាត់ទៅមករកប្រពន្ធខ្ញុំញឹក ។ គាត់ជាគូលីសង់ផ្ទះ ។ គាត់មានយោបល់វិចិត្រប្លែកទៅទៀត ។ គាត់ថានៅស្រុកយើងគេច្រើនតែលើកស្រីក្នុងពេលមានលុយធ្វើ

រូបរក្សារាងអោយល្អហើយគេសុខចិត្តចាយលុយទាំងម៉ឺន ទាំងសែនអោយ ។
ឯត្រង់ចំពោះស្រីខ្មែរជាងលាននាក់ ដូចក្រុមគាត់ដែលខំធ្វើការសង់ផ្ទះ ធ្វើ
ស្រែក្បាលបែកញើស គេមិនព្រមសរសើរសោះ គេរឹតតែបំភ្លេចទៅវិញ ។
គាត់បាននិយាយថា គួរណាស់តែគេគិតអោយប្រាក់ឈ្នួលគាត់ស៊ីគ្រប់គ្រាន់
សង់មន្ទីរពេទ្យ សង់សាលារៀនអោយកូនគាត់រៀនផង ។

ប្រាប់គាត់ផង ថាកុំឃើញដំរីជុះចង់ជុះតាមដំរី បើគាត់ចង់ល្អ ហេតុអ្វីក៏គាត់មិនខំ
ធ្វើបុណ្យពីជាតិមុន អោយច្រើនទៅ ។ កម្មផលពីជាតិមុនទេដែលអោយគាត់តោកយ៉ាក
នោះ ។

- ប្រពន្ធខ្ញុំបាទវាថាមិនមែនមកពីកម្មផលទេ តាំងពីវាចេះអក្សរមើលកាសែត
មក វាយល់ថាទុក្ខវេទនារបស់ខ្មែរយើងគឺបណ្តាលមកពីពួកអាណានិគម
និយមជិះជាន់យើង ។

ដល់ត្រង់នេះ ឡានមួយអោយសំលេងពីតៗពីខាងក្រោយ ។ លោកងាកមើល
ទៅឃើញអាអូបែលមួយខ្មៅស្រិល ។ លោកបង្គាប់អោយស៊ីមឈប់ឡាន ហើយលោក
ចុះទៅដី ។ លោកប្រាប់ស៊ីមថា

- ស៊ីមឯងបរឡានទៅផ្ទះចុះប្រាប់ប្រពន្ធខ្ញុំថាកុំចាំបាយខ្ញុំល្ងាចនេះ ។ ស៊ីមបរឡាន
មកផ្ទះយកទៅចតដាក់ស្រួលបួល រួចក៏ឡើងទៅលើផ្ទះជំរាបប្រពន្ធលោក ។
នារីពាក់ខ្សែមាសប្រកបដោយបន្តោងពេជ្រទាំងគ្រាប់ មុខមិនសប្បាយបាន
សួរបញ្ជាក់ស៊ីម ៖
- លោកស៊ីមឯងអញ្ជើញទៅណា ?
- បាទខ្ញុំបាទមិនដឹងទេ ។
- ស៊ីមឯងកុំលាក់ លោកទៅណា ?
- លោកគ្រាន់តែប្រើខ្ញុំបាទមកជំរាបថាលោកមិនមកពិសាបាយទេល្ងាចនេះ ។

- អញដឹងហើយ ។ បើមិនទៅមីទឹកល្អក់ មុខជាទៅមីទួលតាពូង ។ គង់តែស្គាល់
ដៃទេថ្ងៃណាមួយ ... ។

៩- ទៅមុន

ស៊ឹមបរឡានចេញផុតពីរបងមន្ទីរធ្វើការសួរ ៖

- តេជគុណអញ្ជើញទៅណា ?
- បត់ទៅអាថៃសាន ខ្ញុំត្រូវទៅជួបគេ ។ លោកបានបង្គាប់ ។

ស៊ឹមបរសំដៅទៅអាថៃសាន ដល់មុខរោងកុនទ្រៀងកុកឈប់ ។ មុននឹងចុះ

លោកបានមើលម៉ោងរួចបង្គាប់ ៖

- ស៊ឹមឯងទៅទទួលកូនខ្ញុំសិនចុះ ដល់ម៉ោង ១១ កន្លះត្រូវត្រលប់មកទទួលខ្ញុំ
វិញ ។
- ព្រះបាទ ... ។

ឆ្លើយរួចស៊ឹមបានបរឡាន ទៅសាលារៀនបារាំងខាងលិចវត្តភ្នំទទួលកូនលោក
ជួនទៅផ្ទះរួចជាស្រេចក៏បានបរឡានត្រលប់មកដល់អាថៃសានវិញជិតម៉ោង១១ កន្លះ ។
ស៊ឹមចោលភ្នែកទៅក្នុងហាងអាថៃសាន ឃើញចៅហ្វាយគាត់អង្គុយជាមួយលោកបីនាក់
ទៀត ។ ដល់ម៉ោង១១ កន្លះ ស៊ឹមចោលភ្នែកទៅម្តងទៀត ឃើញមិត្តលោកម្នាក់ថែម
មួយដួសទៀត ។ អជ្ញករពេកណាស់ដល់ពេលប្រពន្ធថាំបាយផង ស៊ឹមបានចុះពីឡានដើរ
ទៅបៀតចិនលក់ទឹកកកមើលរូបកុនដែលបិទនៅជញ្ជាំងទ្រៀងកុក ។ សារ៉ែស្រែក
ស៊ឹមមើលទៅថៃសានឃើញអ្នកបំរើចាក់អោយលោកមួយដួសទៀត ហើយអ្នកឡើងតុ
ទាំងបួននាក់ដដែកគ្នាវិករាយ ។ ឃើញដូចនេះស៊ឹមលាន់មាត់ម្នាក់ឯងថា “មិនមែន
តែម្តងនេះទេ ម៉េចក៏ម៉េចចុះអញទៅមុនហើយ ...” ។

រួចពីរអ្វីនេះស៊ីមកឡើងឡាន បញ្ជូនរោងម៉ាស៊ីនយ៉ាងខ្លាំងអោយលោកលី តែ
លោកមិនលឺ ស៊ីមកដាក់លេខបើកឡានមកផ្ទះមុន ។ ចតរទេះឡានក្នុងរោងស្រួលបួល
រួច ស៊ីមកជិះកង់កញ្ចាស់មកផ្ទះគាត់ ។

ដល់ម៉ោងមួយជិតកន្លះ ស៊ីមបានស្លៀកពាក់ជិះកង់ទៅផ្ទះលោក ជួនកូនលោក
ទៅសាលារៀន ហើយក៏ត្រឡប់មកចាំលោកវិញ ។ កំពុងតែជួតឡាន ស្រាប់តែលឺ
សំលេងលោកមកពីលើផ្ទះស្រែកហៅថា ៖

- ស៊ីមឡើងមកលើ ។
- ស៊ីមបានរត់ឡើងទៅលើផ្ទះរួចសួរ ៖
- មានការអ្វីហៅខ្ញុំបាទ ទាន ?
- ហេតុអ្វីក៏បើកឡានចោលខ្ញុំពីថ្ងៃត្រង់នេះ ? លោកបាននិយាយមើលមុខស៊ីម
ដោយខឹង ។
- ខ្ញុំបាទចាំតេជគុណដល់ម៉ោង ១២ សារីនស្រែក បានខ្ញុំបាទចេញឡានមក ... ។
- ស៊ីមធ្វើការស្រេចតែចិត្តស៊ីមឯងឬ ? លោកបានកាត់ញ័រមាត់
- បាទទេ តេជគុណអោយខ្ញុំបាទ ចាំត្រឹមតែម៉ោង ១១ កន្លះ ។ ខ្ញុំបាទចាំរហូត
ដល់ម៉ោង១២ យូរលើសកន្លះម៉ោងពីតេជគុណបង្គាប់ខ្ញុំបាទស្មានតែតេជគុណ
មិនអញ្ជើញមកពិសាបាយផ្ទះ ។
- ឃើញខ្ញុំរាប់អានស៊ីមឯងមើលងាយខ្ញុំណាស់ ។ លោកបានបន្ទោស ។
- ខ្ញុំបាទមើលងាយតេជគុណឯណា ? ខ្ញុំបាទខំយកចិត្តទុកដាក់ថែទាំឡាន តេជ
គុណហើយខំផ្គាប់ជូនកូនតេជគុណ ជួនលោកស្រីទៅរៀន ទៅផ្សារ ... ។
- កុំជជែកអាមនុស្សរួចតាចនោះ ។ បើវាមិនស្តាប់កោតខ្លាចចៅហ្វាយនាយទេ
ផ្លាស់វាទៅ ដេញវាចោលទៅ ។ ខ្លះអីមនុស្សបរឡាន ។ លោកស្រីដែលនៅ
ក្បែរនោះបានអារកាត់ ។

លីលោកស្រីឡើងសំលេងដូចនេះ លោកប្រុសក៏ឈប់និយាយ ។ លោកចុះមកដី ឡើងឡាន ។ ស៊ឹមក៏បានបរសំដៅទៅមន្ទីរធ្វើការ ។

ចូលក្នុងបងមន្ទីរធ្វើការស៊ឹមបានចតឡានទុកស្រួលបួលហើយ ក៏ចុះពីឡានដើរ សំដៅទៅគល់ឈើដែលពូសនបានអង្គុយនៅនោះ ។ ពូសនបានឃើញក៏សួរ ៖

- មានជំងឺឈឺប្លែកទៀតទេស៊ឹម ?
- បាទមានច្រើន ហើយពិសេសថ្ងៃនេះ គឺរឿងផ្ទាល់ខ្លួននឹងលោក ។
- រឿងដូចម្តេចទៅ ?
- រឿងលោកចង់ផ្លាស់ខ្ញុំចោល
- ព្រោះអ្វី ?

ព្រោះខ្ញុំបានបើកឡានចោលលោកពីថ្ងៃត្រង់នេះ ។ លោកអោយខ្ញុំចាំលោកនៅ មុខថែសានសន្យាត្រឹមម៉ោង១១ កន្លះ ។ ខ្ញុំចាំដល់សារីនស្រែក តែលោកមិនគិតខ្ញុំចាំ លោកសោះ លោក និងមិត្តលោកចេះតែថែមមួយដួសហើយមួយដួសទៀត ... ។ ខ្ញុំ ឃ្លានបាយពេកទ្រាំមិនបាន ក៏បើកឡានទៅមុខទៅ ... ។

- ម៉េចឯចឹងស៊ឹម ឯងលេងផំណាស់តើ ហ៊ានបើកឡានចោលចៅហ្វាយ ពូសន បន្ទោស

យើងធ្វើការមានម៉ោងមានពេលពូ ។ យើងមានភារៈជូនលោកមកមន្ទីរធ្វើការ ហើយ និងធ្វើការក្នុងរាជការជាការចប់ មិនមែនបើកប្រាក់ខែខ្វះព្រឹកល្ងាច បើកឡាន ជូនគេស៊ីផឹកដូចនេះទេ ... ។

- ឥឡូវលោកគិតដូចម្តេច ?

លោកស្រីថាខ្ញុំមនុស្សតូចតាច ហើយប្រាប់លោកអោយផ្លាស់ខ្ញុំចោល ។

- ស៊ឹមឯងត្រូវសួរទោសលោកទៅ ... ។

- ខ្ញុំមានទោសឯណាសុំ ខ្ញុំធ្វើតាមច្បាប់ បើលោករៀនចេះច្បាប់ហើយ មិន
គោរពច្បាប់មុខតែយើងតូចតាចទាំងអស់វេទនាជានិច្ច ។ ថ្ងៃនេះវេនខ្ញុំ ថ្ងៃ
ស្អែកវេនពូ ថ្ងៃក្រោយវេនអ្នកបរឡានទាំងអស់គ្នា ... ។

- អោនដាក់គ្រាប់ ងើបវាស្តុកស៊ឹម ពូសនបានទូន្មាន ។ ឯងត្រូវគិតដល់កូន
ប្រពន្ធផង ... ។

ខ្ញុំគិតដល់កូនប្រពន្ធខ្ញុំហើយបានជាខ្ញុំការពារកិរិតម៉ោងធ្វើការអោយត្រឹមត្រូវ
តាមច្បាប់ កុំអោយមានការរំលោភគ្រប់នាទីដូចនេះ ... ដើម្បីខ្ញុំអាចថែទាំ
វាអោយបានសុខ រៀនស្រួល ... ។

- ពងមាន់កុំចង់ដល់និងថ្មស៊ឹម ។ ពូសនបានប្រដៅថែម ។ ឯងស្តាប់ពូ ។ ពូបើក
ឡានយូរហើយ មានចៅហ្វាយបារាំងខ្មែរ ។ ពូមិនដែលហ៊ានទទឹងម្តងណា
ឡើយ លោកប្រើថ្មីមានពូធ្វើភ្លាម ។ ចៅហ្វាយពូចូលចិត្តជានិច្ច ព្រួយចិត្ត
កាត់សាញពូដាក់អាជីហែអាកំពង់ត្រាំមួយភ្លែតរួចខ្លួនស្រេច ។ កុំចេះពេក កុំ
ប្រាជ្ញពេកស៊ឹម ប្រយ័ត្នចោលប្រពន្ធកូន ... ។

- ពូជាន់ចាស់ ។ ខ្ញុំសម័យថ្មីក្នុងស្រុក ឯករាជ្យ ប្រជាធិបតេយ្យ ខ្ញុំត្រូវតែខំ ត្រូវ
តែដឹងដើម្បីការងារសេរីភាព សិទ្ធិរបស់យើងរាល់គ្នា ។

- ក្មេងៗឥឡូវចេះសណាស់ ។ អាកូនខ្ញុំក៏រឹងណាស់ដែរ ។ មួយថ្ងៃៗ លឺតែវា
ពន្យល់មែន បងស្រីវាថា អាមេរិកខូចណាស់ចង់យកខ្មែរជាចំណុះវាដូចជា
បារាំងអីចឹង ។ ខ្ញុំដេរស្តីវាសួរវាថាដឹងពីណាមក ។ វាថាមកពីវាមើលកាសែត
នង្គ័លរាល់ថ្ងៃអង្គារ និងសុក្រ ។

ខ្មែរឥឡូវក្រោកហើយ ។ កុំរាំងរាទប់មិនជាប់ទេ ។ បារាំងធ្លាក់ទឹកហើយ ពូមិន
ឃើញទេឬ ?

- ស៊ឹមឯងត្រូវគិតមែនទែន ។ សូមទោសលោកទៅ ។ កុំហ៊ានប៉ះនឹងលោក ... ។

- ខ្ញុំសូមតែយុត្តិធម៌ សូមតែធ្វើការត្រឹមម៉ោងប៉ុណ្ណោះជាការចប់ ។
  - ឈប់និយាយស៊ីម ។ យើងស្តាប់គ្នាមិនបានទេ ។
- ពួកសត្វបានបញ្ចប់រួចគាត់ក្រោកដើរសំដៅទៅឡានគាត់ ។

១០- អស់ការធ្វើ

បើកបិទៗ ចន្ទកន្លង អង្ការមកដល់... ។ អាទិត្យចាស់ឈាន អាទិត្យថ្មីរះ ។
មួយខែពីរខែ... ប្រាំមួយខែកន្លងផុត ហ្វូងតូលីបានគូរវាសលើដីវាលនូវគំនូរផ្សេងៗ ។
ដីក្រហេងក្រហូងបានចាក់រាបស្មើប្រកបដោយផ្លូវក្រឡាតូចៗខ្វាត់ខ្វែងព័ទ្ធជុំវិញសួន
ច្បារ ដែលមានផ្កាក្រហម ស រីកស្រស់ញញឹម ។ ផ្ទះពីរខ្នង ពីរជាន់ធំសំបើមលាបពណ៌
ថ្មីថែស បានជុសឡើងត្រដែតទន្ទឹមគ្នា ។ ផ្ទះទាបតូចពីរខ្នងទៀតបានអមជាប់វិវារផង ។

អ្នកដំណើរទៅមកលើផ្លូវជាតិលេខមួយ កាត់ចំមុខផ្ទះនេះ មានអ្នកជិះឡាន អ្នក
ដើរជើង អ្នកជិះកង់ អ្នកជិះស៊ីក្លូ សុទ្ធតែបានលាន់មាត់គ្រប់គ្នាថា “ធ្វើហ័សមែន ភូមិ
នេះបានចំជាសំបើម ម្ចាស់គេរកស៊ីអ្វីហ្ន គេបានលុយពីណាច្រើនម្ល៉េះ ” ។

អ្នកដំណើរបានជជែកឆ្លើយប្រាស់ៗ ។ ខ្លះថាផ្ទះអាមេរិក ។ ខ្លះថាផ្ទះបារាំង ។
ខ្លះថាផ្ទះអុងប៉ាង ... ។ ខ្លះថាផ្ទះរដ្ឋមន្ត្រី ។ ខ្លះថាផ្ទះរាជការ ។ ខ្លះថាផ្ទះសំណាក់ ។
ខ្លះថាផ្ទះចៅហ្វាយខែត្រ ។ល ។

ផ្ទះធំសំបើមនេះ ក្រៅពីនាំសេចក្តីជឿងឆ្ងល់ដល់អ្នកដំណើរបាននាំកិត្តិព្រួយ
សប្បាយទៅលើមនុស្សបីពួកច្រើនជាងគេ ។

ថៅកែទទួលម៉ៅធ្វើបានញញឹមជាប់ ។ គាត់ធ្វើបញ្ជីគិតលុយកាក់ទូទាត់ត្រូវឆ្លេង
ស្តាំឃើញនៅចំណេញជិតមួយលានរៀលទៀត ។

ម្ចាស់ផ្ទះបានជិះឡានម៉ាកអាអូប៊ែលចេញចូលភូមិ មុខរីកជាប់ មើលគេឯងបែប
ទ្រង់ចង់បង្ហាញប្រាប់អ្នកជិតខាងថា ខ្លួននេះហើយជាអ្នកមកនៅក្នុងមហាផ្ទះទំនើប
សំបើមក្នុងអាទិត្យក្រោយ ។

ឯចំណែកគូលីគេក៏បានខ្វល់នឹងបញ្ហាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេដែរ ។ ផ្ទះសង់ជិតរួច ការ
ក៏កាន់តែមានស្តួចស្តើង ចំនួនគូលីក៏ចេះតែចុះថយជាលំដាប់ ។ រាល់ថ្ងៃកន្លងទៅ គូលី
ច្រើននាក់ត្រូវបញ្ឈប់លែងអោយធ្វើការ ។ វាលសង់ផ្ទះដែលមានគូលីមីរដេរដាសញាប់
ដៃញាប់ជើងរស់រវើក កាលប្រាំមួយខែមុនបានប្រែស្ថានភាពស្ងាត់ ទុកគូលីមិនដល់ដប់
នាក់ផង ។ មីងប្រេម នាងប្រុញ ហ៊ឺ ម៉េង និងគូលីបីនាក់ទៀត បានមានការធ្វើនៅ
ឡើយ ។ គូលីដែលនៅស្តួចស្តើងគ្មានជជែកអ្វីក្រៅពីក្តីព្រួយអត់ការធ្វើទេ ។ នៅជិត
ពេលបែកគ្នាទៅរកផ្លូវរស់ផ្សេងៗទៀត ម៉េងបានហៅស៊ឹមមកបាយថ្ងៃត្រង់ជាមួយ ។
នៅពេលជួបគ្នាក្រោយនេះ គេគ្មាននិយាយអ្វីក្រៅពីបញ្ហាផ្ទាល់ក្រុមឡើយ ម៉េងបាន
ផ្ដើមនិយាយ

- អាទិត្យក្រោយអស់ការធ្វើនៅទីនេះ ។ ហាងប្រគល់ផ្ទះទៅម្ចាស់ ។ យើងអស់
មានច្បាប់ចេញចូលទៀតហើយ ។
- ខ្ញុំទាល់ច្រកហើយ មិនដឹងជាទៅធ្វើឯណាទៀតទេ ។ មីងប្រេមភ្លេញ
- ឯចំណែកខ្ញុំ ខ្ញុំត្រលប់ទៅភូមិបាត់ដំបងវិញ ទៅមើលកូន ប្រពន្ធចូលឆ្នាំថ្មីនេះ ។
ដល់ខែពិសាខ ខ្ញុំធ្វើស្រែវិញ ។ ហ៊ឺបានប្រាប់ ៖
- គ្មានហាងឯណាគេរកគូលីទេ ឬ ? ឮជួយយើងផង ។ (នាងប្រុញបានសួរ)
- មានដែរ ស៊ឹមបានឆ្លើយ ។ កាលពីថ្ងៃព្រហស្បតិ៍មុន អាប្អូនខ្ញុំវាស្ម័គ្រចិត្តទៅ
សូមធ្វើផែកំពង់សោម ។ គេបានឆ្លើយប្រាប់វាថា គេមិនយកទាំងអស់គ្នាទេ
ហើយគេថាចាំខែក្រោយបានគេអោយដំណឹង ព្រោះឥឡូវមិនទាន់មានម៉ា
ស៊ីនមកដល់ ... ។ អាប្អូនខ្ញុំវាថា វាមិនសង្ឃឹមបានទៅកំពង់សោមទេ ព្រោះ

មនុស្សច្រើនណាស់ គេបានទៅត្រសុលក្បាលទៅរករស់នៅកំពង់សោម ឯ
មេហាងបែបមិនចង់មើលមុខយើងផង ។

- មើលបងស៊ឹមឯងមានដឹងទេ តើស្រុកគេមនុស្សអត់ការធ្វើដោះស្រាយដូច
ម្តេច ? ។

ស៊ឹមមើលនាឡិកាដៃគាត់ រួចនិយាយ ។

- យើងមានពេលខ្លីណាស់ ។ ខ្ញុំត្រូវចេញពីនេះម៉ោងមួយ ដើម្បីទៅទទួលលោក
ខ្ញុំ... ។ ឈ្លើយខ្ញុំសូមនិយាយកាត់ៗបន្តិចចុះ ។ នៅប្រទេសគេ គូលី កម្មករ
សុទ្ធតែមានសមាគម សហជីព ។ សហជីពជាអង្គការរបស់អ្នកលក់កំលាំងដូច
យើង ។ សហជីពមានភារៈសំខាន់ប្រមូលផ្តុំក្រុមគូលី កម្មករ ដើម្បីការពារ
ក្រុមខ្លួនដូចជាទាមទារអោយបានប្រាក់ឈ្នួលស៊ីគ្រប់គ្រាន់ និងតវ៉ាអោយមាន
ការធ្វើគ្រប់គ្នា ហើយកុំអោយហាងរំលោភអោយធ្វើការហួសពេលកំរិត ។
បើកម្មករណាគ្មានការធ្វើ កម្មករនោះត្រូវទៅស្នើសហជីព ឬសមាគមអោយ
ចិញ្ចឹមខ្លួនបណ្តោះអាសន្ន ហើយនឹងទៅតវ៉ាភាពអោយរកការអោយធ្វើ
ទាល់តែបាន ។

ឯចំណែកនៅស្រុកយើង មិនទាន់មានសហជីពនេះហើយបានជាយើងនៅបែក
ខ្វែកគ្នាហើយស្រេចតែគេប្រើញក់ញីបានតាមចិត្ត ។

ដោយខ្វះអង្គការនេះហើយ បានជាយើងអណ្តែតអណ្តូងមិនដឹងទៅទីណា
ប្រាកដ ដល់គេដេញយើងអាទិត្យក្រោយ ... ។

- បើដូចនេះ សហជីពសំខាន់ណាស់ ? សំលេងមួយបញ្ជាក់ ។
- វាជាថ្លើមបេះដូងរបស់អ្នកធ្វើការរាល់រូប ដើម្បីអោយមានសិទ្ធិតវ៉ាកុំអោយ
មានការអត់ឃ្លាន កុំអោយគេជិះជាន់បានតាមចិត្ត ។
- គ្រប់សហជីពមានគោលបំណងដូចគ្នា ឬ ? ម៉េងបានសួរបញ្ជាក់

- នៅស្រុកខ្លះដោយទប់មិនបាននឹងកំលាំងប្រជាជន អ្នកកាន់អំណាចបានចាត់តាំងសហជីព ឬសមាគមរបស់គេ ដើម្បីគេស្រួលក្តាប់ប្រជាជនអោយនៅក្នុងសិងគេទៀត នៅប្រទេសបារាំងពួកនាយទុនបារាំងបានចាត់តាំងសហជីពមួយពីរ ដើម្បីអោយសហជីពនេះ ប្រឆាំងនឹងសហជីព ឬ សមាគមប្រជាជនពិតប្រាកដ ។ ហេតុនេះហើយ បានជាយើងលឺជាញឹកថា មានសហជីពខ្លះមិនព្រមជួយតវ៉ាអោយប្រជាជនស៊ីឆ្អែតទេ ផ្ទុយមកវិញគេដាក់កំហុសទៅលើគូលី... ។
- បើដូចនេះយើងត្រូវប្រយ័ត្ន មិនស្រួលទេ ! ម៉េងលាន់មាត់ ។
- ដល់ម៉ោងហើយ ស៊ឹមបាននិយាយត ។ ខ្ញុំឈ្នួទទៅ ... ។ សូមមីង បងហ៊ី និងម៉េងអោយដំណឹងខ្ញុំផង បើគង់តែទៅឯណាក៏ដោយ ។ ខ្ញុំលាហើយ ។ ថារួចស៊ឹមកន្ត្រាក់កង់កញ្ឆាស់គាត់ជិះខ្ចីតសំដៅទៅផ្ទះលោក ... ។

១១- ភ្នាក់រលឹក

ថ្ងៃរសៀលម៉ោងជាងបី ពូសនបើកឡានទៅដល់មន្ទីរធ្វើការ ... ឃើញស៊ឹមកំពុងតែមើលសៀវភៅអង្គុយលើអាស៊ីបកញ្ឆាស់គាត់ ។ ពូសនចតឡានស្រួលបួល រួចក៏ដើរសំដៅទៅស៊ឹមសួរថា ៖

ស៊ឹមជក់រឿងណាស់ថ្ងៃនេះ មិនលឺសូរឡានខ្ញុំទេឬ ? សុខសប្បាយជាទេ ស៊ឹមលឺសំលេងក៏ងាកមើល បិទសៀវភៅហើយឆ្លើយតប ៖

- ចុះពូសុខសប្បាយជាទេ ? ទៅណាបាត់ជាងមួយអាទិត្យ ? ខ្ញុំស្មានតែមិនមែនពូបើកឡាននេះ បានជាខ្ញុំមិនសួរគិត ។

- លោកពឹងពូ អោយជូនបងប្អូនលោកទៅលេងកែប ... ។

ម៉េចសប្បាយទៅលេងកែប ។ ស៊ឹមបានសួរ ។ បានក្ដាម ត្រីសមុទ្រយកមកធ្វើ
ខ្ញុំខ្លះទេ ... ។

មិនបានទេស៊ឹមអើយ ឯងមិនសូវមានលុយនោះ ។ លើកនេះយ៉ាប់ណាស់ឡាន
ខូចញឹក បូមសាំងវាមិនសូវស្រួលសោះ ។ ម្យ៉ាងទៀតប្រើវាក៏វិៃតែម្ដងហើយ បន្តិចកែប
បន្តិចទឹកឈូ ។ ខ្ញុំនៅជាប់នឹងឡាន គ្មានហ៊ានអោយអ្នកណាកាន់ជួសទេ ម្ល៉ោះហើយ
ស៊ឹមឯង គ្រាន់តែភ្លេចកន្សែងមួយទៅជូនខ្លួន ក៏ប្រើឯងទៅយកដែរ ... ។

- ក្រែងបានរង្វាន់ខ្លះដែរ ... ស៊ឹមបានបញ្ជាក់ ។

- អោយដែរតែតិចណាស់ ។ គ្រាន់តែផឹកកំដៅគ្រឿងក្នុងមិនចង់គ្រប់ផង ។ ពូ
ត្រូវចាយលុយផ្ទាល់ខ្លួនអស់ហាសិបរៀលទៀត ។ ម្យ៉ាងទៀតអាទិត្យមុននេះ
នៅផ្ទះមានធុរៈ ។ មីងឯងគេមិនស្រួលចេះតែចុកពោះ ។ ពូទៅកែបលើកនេះ
ទាំងទើសទាល់ទេ កុំតែលោកកុំអីមិនទៅទេ ... ។ ចុះស៊ឹមឯងវិញលោកស៊ឹម
ឯងមានជាអ្វីទៀតទេ ?

- លោកគ្មានជាអ្វីទេ ។ គ្រាន់តែលោកមិនស្លៀកស្អាតដូចពេលមុនទៀត ។

- ស៊ឹមឯងសូមទោសលោកទៅ ។

- ខ្ញុំជំរាបច្រើនលើកហើយថា ខ្ញុំមិនសូមទេ ព្រោះខ្ញុំគ្មានខុស ។

- ស៊ឹមឯងនៅតែរឹងដដែល ។

- ខ្ញុំការពារសិទ្ធិសេរីភាពរបស់យើងគ្រប់គ្នា ។

- លោកមិនផ្លាស់ស៊ឹមឯងទេឬ មើលទៅ ?

- គ្រង់ផ្លាស់ ខ្ញុំមិនដឹងសោះ ហើយខ្ញុំក៏មិនដែលនិយាយពីរឿងនេះផង ។ តែ
តាមខ្ញុំសង្កេតឃើញតាំងពីក្រោយថ្ងៃដែលខ្ញុំបើកឡានទៅមុននោះ លោកមិន
បានរំលោភលើខ្ញុំទៀតទេ ។ ខ្ញុំឈប់ជូនឡានផ្ទាល់ខ្លួនលោកទៀតហើយ ។

ម្តងមួយកាលទេដែលខ្ញុំជួនកូនលោក ឬទទួលកូនលោកពីសាលារៀន ហើយ
ថ្ងៃសំរាកអាទិត្យ ខ្ញុំបាននៅផ្ទះជាមួយកូនប្រពន្ធខ្ញុំស្រួលជាងលើកមុន ។
ឥឡូវខ្ញុំមានឱកាសថែទាំគ្រួសារខ្ញុំច្រើនហើយមិនសូវហាត់ឆ្មើយរកវិជ្ជា
មុនទៀតទេ ។ លោកស្រីក៏ប្រែនិយាយមករកខ្ញុំពីងខ្ញុំដោយសំដីស្រួល លែង
ពាក្យធំៗ ដូចមុនទៀតហើយ ។

- ពូខ្ញុំតែជួយប្រួយ ជួយភ័យស្មានតែត្រលប់ពីកែបមកវិញនេះខានឃើញមុខឯង
ហើយ ។ ឯងត្រឡប់ជាគ្រាន់បើទៅវិញ ។ មនុស្សឥឡូវប្រែច្រើនណាស់ ។
ជាន់ដើមរបៀបស៊ីមង្គលនេះ មិនគ្រាន់តែផ្លាស់ ឬ ដេញចោលទេ ប្រហែល
ជាត្រូវឃុំខ្លះផងមើលទៅ ។ ពូសរសើរលោកស៊ីមង្គលណាស់ដែលមានចិត្តល្អ
ដូចនេះ ។ មិនងាយរកទេចៅហ្វាយរបៀបនេះ ... ។

- ចុះពូឯងចង់បានចៅហ្វាយនាយរបៀបនេះទេ ?

ម៉េចមិនចង់ ។

បើដូចនេះ ត្រូវខំផ្លាស់របៀបចាស់ចោល គឺត្រូវខំរៀនអានសៀវភៅ អាន
កាសែតដូចខ្ញុំអីចឹង ។ ហើយតែចង់ដល់យើងចេះដឹងដូចគ្នាទៅ យើងហ៊ានរកខុសត្រូវ
ហើយមនុស្សធ្លាប់រំលោភជិះជាន់យើង ក៏បែរជាចិត្តល្អវិញ ... ។

- មែន ស៊ីមង្គលនិយាយនេះចំជាត្រូវ ។ តែមានអ្នកបរឡានតិចណាស់ ដែល
មានគំនិត ដែលមើលឃើញដូចស៊ីមង្គល ។ ស៊ីមង្គលមានដឹងទេ ពួកអាសៀង
ពួកអាឈើម ពួកពីរនាក់នោះវាចង់ញោសជាងពូទៅទៀត ។ វាគិតតែលេង
បៀតគិតតែ ជីក ... ។ បើវាជួបពូវាគិតតែបបួលពូចូលតៀមមិនដាក់មួយកែវ
សិន ។ ហើយឯអាហោងវិញពិបាករកលេខដាក់ណាស់ ។ ក្រោមពួកឡានវា
មានមួយដបជាតិច្ច អានោះគ្មានគិតអ្វីក្រៅពីអាបដបទេ ពេលចាំលោក... ។

- គ្នាមិនទាន់យល់ ។ ហេតុដូចនេះ យើងត្រូវខំកែប្រែខ្លួនយើងសិន ។ ក្រោយ

ដែលយើងភ្ញាក់រលឹកកែប្រែដុះខាត់គំនិតយើងបានហើយ យើងត្រូវជួយអ្នក
ដទៃទៀត ។ ជាដំបូងនេះ ពូត្រូវខំរៀនមើលសៀវភៅ បើខ្វះខ្ញុំអោយខ្លីខ្លះ ។
កុំទុកពេលចោលទទេ ជាងទំនេររៀនសូត្រទៅ ។

- ចុះស៊ីមង់មើលសៀវភៅអីថ្ងៃនេះ ក៏ជក់មិនលឺឡានពូ ... ។
- ខ្ញុំមើល ទំនៀមទំលាប់ និងច្បាប់ខ្មែរ ។ ពូត្រូវការមើល ខ្ញុំអោយខ្លីព្រោះខ្ញុំ
មានយកសៀវភៅប្រវត្តិអាចារ្យ ហែម ចៀវ មកជាមួយដែរថ្ងៃនេះ ។

ថាហើយស៊ីមបានហុចសៀវភៅអោយពូសន ។ ពូសនយកទៅមើល ។ ស៊ីមដើរ
ឆ្ងាយពីពូសនទៅអង្គុយលើគល់ឈើ ។ ពូសនមើលជក់ស្លុងប្រហែលបានមួយសន្លឹក
លោលាន់មាត់ថា - បណ្តាំអាចារ្យហែមចៀវ ចំជាត្រូវ - រួចគាត់និយាយទៅកាន់ស៊ីម
ថ្ងៃក្រោយអោយពូខ្លីសៀវភៅមើលទៀត ... ។

បោះពុម្ពផ្សាយឡើងវិញលើកទី ៣
ដោយគ្រឹះស្ថានបោះពុម្ព និងចែកចាយ
នៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

ព.ស ២៥៥៨

គ.ស ២០១៤